

Prezenta se va publica pe Site
Coordonator
judecător Mariana Ghena

MINUTA

Comisiei nr. 1 - "Legislație și cooperare interinstituțională"
din 07.05.2018, 14.05.2018, 22.05.2018, 23.05.2018, 29.05.2018 și 06.06.2018, etajele 1 și
2, sediul Consiliului Superior al Magistraturii

Componenta comisiei:

La ședința din 07 mai 2018 au participat următorii membri ai Consiliului Superior al Magistraturii: judecător Mariana Ghena (coordonatorul comisiei), judecător Simona Marcu (președinte CSM), procuror Codruț Olaru, (vicepreședinte CSM), judecător Lia Savonea, judecător Nicoleta-Margareta Țiņ, judecător Andrea Annamaria Chiș, judecător Gabriela Baltag, judecător Mihai Andrei Balan, judecător Mihai-Bogdan Mateescu, procuror Cristian Mihai Ban, procuror Deac Florin, procuror Nicolae-Andrei Solomon, procuror Tatiana Toader, Teodor Victor Alistar (reprezentantul societății civile în cadrul CSM).

La ședința din 14 mai 2018 au participat următorii membri ai Consiliului Superior al Magistraturii: judecător Mariana Ghena (coordonatorul comisiei), judecător Simona Marcu (președinte CSM), procuror Codruț Olaru (vicepreședinte CSM), judecător Lia Savonea, judecător Nicoleta-Margareta Țiņ, judecător Evelina-Mirela Oprina, judecător Gabriela Baltag, judecător Mihai Andrei Balan, judecător Mihai-Bogdan Mateescu, procuror Deac Florin, procuror Nicolae-Andrei Solomon, procuror Tatiana Toader, Teodor Victor Alistar (reprezentant al societății civile în cadrul CSM).

La ședința din 22 mai 2018 au participat următorii membri ai Consiliului Superior al Magistraturii: judecător Mariana Ghena (coordonatorul comisiei), judecător Simona Marcu (președinte CSM), procuror Codruț Olaru, (vicepreședinte CSM), judecător Lia Savonea, judecător Nicoleta-Margareta Țiņ, judecător Evelina-Mirela Oprina, judecător Gabriela Baltag, judecător Mihai-Bogdan Mateescu, procuror Cristian Mihai Ban, procuror Deac Florin, procuror Nicolae-Andrei Solomon, procuror Tatiana Toader, Teodor Victor Alistar și Romeu Chelariu (reprezentanții societății civile în cadrul CSM).

La ședința din 23 mai 2018 au participat următorii membri ai Consiliului Superior al Magistraturii: judecător Mariana Ghena (coordonatorul comisiei), procuror Codruț Olaru (vicepreședinte CSM), judecător Lia Savonea, judecător Nicoleta-Margareta Țiņ, judecător Andreea Annamaria Chiș, judecător Gabriela Baltag, judecător Mihai-Bogdan Mateescu, procuror Cristian Mihai Ban, procuror Deac Florin, procuror Nicolae-Andrei Solomon, procuror Tatiana Toader, Romeu Chelariu (reprezentant al societății civile în cadrul CSM).

La ședința din 29 mai 2018 au participat următorii membri ai Consiliului Superior al Magistraturii: judecător Mariana Ghena (coordonatorul comisiei), procuror Codruț Olaru (vicepreședinte CSM), judecător Lia Savonea, judecător Gabriela Baltag, judecător Mihai-Bogdan Mateescu, procuror Cristian Mihai Ban, procuror Nicolae-Andrei Solomon, procuror Tatiana Toader, Romeu Chelariu (reprezentant al societății civile în cadrul CSM).

La ședința din 6 iunie 2018 au participat următorii membri ai Consiliului Superior al Magistraturii: judecător Mariana Ghena (coordonatorul comisiei), judecător Simona Marcu (președinte CSM), procuror Codruț Olaru (vicepreședinte CSM), judecător Lia Savonea, judecător Nicoleta-Margareta Țiņ, judecător Andreea Annamaria Chiș, judecător Evelina-

Mirela Oprina, judecător Gabriela Baltag, judecător Mihai Andrei Balan, judecător Mihai-Bogdan Mateescu, procuror Deac Florin, procuror Nicolae-Andrei Solomon, procuror Tatiana Toader, Teodor Victor Alistar (reprezentant al societății civile în cadrul CSM).

La ședințele din datele menționate mai sus, din cadrul aparatului propriu au participat : judecător Andreea Uzlău - director adjunct DLDC; judecător Nicolae Constantin - șef serviciu SLD, judecător Andreea Poenaru (SLD) – cu excepția datei de 14 mai 2018.

Secretariatul comisiei a fost asigurat în data de 7 mai 2018 de doamna consilier Crina Ion (DLDC), iar în datele de 14.05.2018, 22.05.2018, 23.05.2018, 29.05.2018 și 06.06.2018 de doamna consilier Virginia Dumitru (DLDC).

I. Pe ordinea de zi a fost lucrarea nr. 8139/2018, având ca obiect *Proiectul de Lege privind punerea în acord a prevederilor Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, cu deciziile Curții Constituționale, Directivei (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale, a Directivei 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană, precum și a Deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului*

Comisia a analizat proiectul de lege privind Codul de procedură penală, precum și observațiile și propunerile formulate de instanțe și parchete și a decis următoarele:

- În ceea ce privește propunerea de modificare a **art. 3 alin. (3)**, în principal, s-a propus *eliminarea camerei preliminare*, principalele motive fiind următoarele:

1) La momentul adoptării noului Cod de procedură penală, introducerea instituției a avut ca scop crearea unui cadru legislativ modern, care să înlăture durata excesivă a procedurilor în faza de judecată.

Așa cum s-a arătat în Expunerea de motive referitoare la proiectul de Lege privind Codul de procedură penală, prin reglementarea procedurii camerei preliminare s-a urmărit rezolvarea chestiunilor ce țin de legalitatea trimiterii în judecată și de legalitatea administrării probelor, asigurându-se premisele pentru soluționarea cu celeritate a cauzei în fond, apreciindu-se că în acest mod sunt eliminate unele dintre deficiențele care au condus la condamnarea României de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru încălcarea duratei excesive a procesului penal.

La momentul adoptării noului Cod de procedură penală, prin Legea nr. 135/2010, camera preliminară avea, însă, o altă configurație, ce răspundea dezideratelor mai sus expuse. Astfel, procedura în camera preliminară era una scrisă, iar judecătorul se pronunța în camera de consiliu, fără participarea inculpatului și a procurorului.

Ulterior, ca urmare a mai multor decizii prin care Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea unor texte sau soluții legislative vizând instituția camerei preliminare, au fost operate modificări legislative ce au condus la o reconfigurare a acestei instituții.

Astfel, procedura în camera preliminară a devenit una destul de laborioasă, într-o primă etapă presupunând comunicarea către inculpat a copii certificate a rechizitoriului și, după caz, a traducerii autorizate a acestuia și aducerea la cunoștință inculpatului, celorlalte părți și persoanei vătămate a obiectului procedurii în camera preliminară, a dreptului de a-și angaja un apărător și a termenului în care pot formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală (care nu poate fi mai scurt de 20 de zile).

De asemenea, în cazurile prevăzute la art. 90, judecătorul de cameră preliminară ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu și stabilește, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, termenul în care acesta poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, care nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

La expirarea termenelor mai sus menționate, dacă s-au formulat cereri sau excepții ori dacă a ridicat excepții din oficiu, judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul pentru soluționarea acestora, cu citarea părților și a persoanei vătămate și cu participarea procurorului.

În cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularități ale actului de sesizare sau în cazul în care sancționează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, se acordă un termen de 5 zile de la data comunicării încheierii, în care procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.

Consecutiv acestei noi configurații a camerei preliminare, și durata procedurii a fost majorată, de la cel mult 30 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță, la cel mult 60 de zile de la această dată.

În plus, ca urmare a Deciziei nr. 802 din 5 decembrie 2017, prin care Curtea Constituțională a constatat că soluția legislativă care nu permite judecătorului de cameră preliminară, în soluționarea cererilor și excepțiilor formulate ori excepțiilor ridicate din oficiu, să administreze alte mijloace de probă în afara "oricăror înscrisuri noi prezentate" este neconstituțională, este necesară o nouă intervenție legislativă, în acord cu care va fi posibilă administrarea oricăror mijloace de probă, ceea ce va conduce, inevitabil, la creșterea duratei procedurii.

Concluzionând, se constată că, în actuala configurație, faza camerei preliminare nu mai răspunde scopului pentru care a fost gândită, acela al asigurării premiselor pentru soluționarea cu celeritate a cauzei în fond.

2) Pe de altă parte, față de modificările majore suferite de camera preliminară în ceea ce privește caracterul procedurii și posibilitatea administrării de probe, această fază a procesului penal se aseamănă tot mai mult cu faza de judecată (cu diferența că soluționarea cauzei se face în cameră de consiliu, iar nu în ședință publică), dispărând, practic, filosofia care a stat la baza introducerii sale ca fază distinctă a procesului penal.

Mai mult, judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecății exercită și funcția de judecată în cauză.

3) Un alt aspect discutabil pe care îl relevă actuala procedură de cameră preliminară derivă din competența de soluționare a căii de atac prevăzute de lege pentru această fază procesuală, ce are ca obiect verificarea competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

Astfel, competența de soluționare a contestației aparține judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate, în condițiile în care apelul declarat împotriva hotărârilor pronunțate de prima instanță de judecătoria și de tribunale se soluționează de către curtea de apel.

4) Nu în ultimul rând, eliminarea camerei preliminare trebuie analizată și în contextul propunerilor de abrogare a actualelor dispoziții potrivit cărora judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecății exercită funcția de judecată în cauză, propunere ce ar ridica serioase probleme din perspectiva resursei umane insuficiente.

Propunerea de eliminare a fazei camerei preliminare, în măsura în care va fi însușită, presupune o serie de modificări ale Codului de procedură penală.

Astfel, verificarea competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală ar urma să se realizeze în faza de judecată.

De altfel, și în vechiul Cod de procedură penală se prevedea, la art. 300, obligația instanței de a verifica din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare.

În concret, s-ar putea prevedea obligația procurorului ca, odată cu transmiterea rechizitoriului instanței competente, să dispună și comunicarea unei copii certificate a acestuia și, după caz, a traducerii autorizate, inculpatului.

La primirea dosarului la instanță, se va dispune citarea părților și a persoanei vătămate, cărora li se va aduce la cunoștință, odată cu termenul stabilit, că au posibilitatea de a formula cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, cel mai târziu la termenul menționat.

La acest termen, dacă procedura este legal îndeplinită, sub toate aspectele (citare, asigurarea apărării, dacă este cazul), se discută cererile și/sau excepțiile formulate ori invocate din oficiu, măsurile și soluțiile pe care le poate dispune judecătorul urmând a fi similare celor din legislația în vigoare.

Astfel, în cazul în care judecătorul va constata neregularități ale actului de sesizare sau în cazul în care va sancționa potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă va exclude una sau mai multe probe administrate, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii, procurorul va avea obligația de a remedia neregularitățile actului de sesizare și de a comunica judecătorului dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.

Judecătorul se va pronunța prin încheiere, soluțiile urmând a fi preluate corespunzător din cuprinsul actualului art. 346 Cod de procedură penală.

Această încheiere va putea fi atacată cu contestație la aceeași instanță care ar fi competentă să soluționeze și apelul declarat împotriva hotărârii pronunțate pe fond.

Schimbările propuse presupun o serie de modificări și completări ale textelor în vigoare din cuprinsul Codului de procedură penală, dintre care au fost menționate, cu titlu de exemplu, următoarele: Art. 3 - Separarea funcțiilor judiciare, Art. 30 - Organele judiciare, Art. 54 - Competența judecătorului de cameră preliminară, dispozițiile referitoare la competența instanțelor, Art. 64 - Incompatibilitatea judecătorului, Art. 67 - Recuzarea, Art. 68 - Procedura de soluționare a abținerii sau recuzării, Art. 89 - Asistența juridică a suspectului sau a inculpatului, Art. 90 - Asistența juridică obligatorie a suspectului sau a inculpatului, dispozițiile referitoare la măsurile preventive, dar și cele vizând măsurile de siguranță cu caracter medical ori măsurile asigurătorii, prevederile referitoare la nulități, cele privind competența judecătorului de cameră preliminară de a confirma ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală ori redeschiderea urmăririi penale, Art. 340 - Plângerea împotriva soluțiilor de urmărire sau netrimitere în judecată (și urm.), eliminarea Titlului II din Partea Specială a Codului de procedură penală - „Camera preliminară”, Art. 549¹ - Procedura de confiscare sau de desființare a unui înscris în cazul clasării. De asemenea, este necesară modificarea corespunzătoare a prevederilor referitoare la judecată, precum și eliminarea tuturor referirilor din cuprinsul Codului la judecătorul de cameră preliminară sau la faza camerei preliminare.

În subsidiar, nu a fost însușită propunerea de modificare formulată în cuprinsul proiectului de lege analizat.

Sub un prim aspect, s-au avut în vedere poziția instanței de contencios constituțional care, în cuprinsul Deciziei nr. 415/2017, a arătat, la par. 14, făcând trimitere la o decizie a sa anterioară, că „este în interesul înfăptuirii actului de justiție ca același judecător care a verificat atât competența și legalitatea sesizării, cât și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală să se pronunțe și pe fondul cauzei. S-a reținut, totodată, că o soluție contrară ar fi fost de natură să afecteze deplina realizare a funcției de

judecată, prin aceea că judecătorul fondului ar fi privat de posibilitatea - esențială în buna administrare a cauzei - de a aprecia el însuși asupra legalității urmăririi penale și a administrării probelor și de a decide asupra întregului material probator pe care își va întemeia soluția.”

Sub un alt aspect, s-a apreciat că propunerea va ridica probleme din perspectiva resursei umane.

- Au fost însușite propunerile formulate cu privire la **art. 4**, cu precizarea că este necesară reformularea alin. (4), astfel:

„(4) În cursul urmăririi penale sau al judecării organele de urmărire penală sau instanța de judecată pot comunica public date despre procedurile penale care se desfășoară doar atunci când datele furnizate justifică un interes public sau acest lucru este necesar în interesul descoperirii și aflării adevărului în cauză.”

- S-a formulat următoarea propunere de modificare a **art. 8**:

„Art. 8 – (1) Organele judiciare au obligația de a desfășura urmărirea penală și judecata cu respectarea garanțiilor procesuale și a drepturilor părților și ale subiecților procesuali, astfel încât să fie constatate la timp și în mod complet faptele care constituie infracțiuni, nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală, iar orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit legii, într-un termen rezonabil.

(2) Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, la judecarea cauzei de un judecător imparțial și independent.

(3) Repartizarea cauzelor către judecători se realizează, de regulă, aleatoriu, în condițiile regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești.

(4) Repartizarea cauzelor către procurori se realizează pe baza unor criterii obiective, în condițiile prevăzute de regulamentele de ordine interioară ale parchetelor.”

S-a apreciat că se impune modificarea în întregime a art. 8, din rațiuni de tehnică legislativă, alin. (1) preluând textul actual al art. 8.

Față de specificul activității desfășurate de procurori, este mai adecvat a se prevedea că repartizarea cauzelor se realizează pe baza unor criterii obiective, ce urmează a fi dezvoltate în cuprinsul regulamentelor de ordine interioară ale parchetelor.

- În ceea ce privește **art. 10**, s-au decis următoarele:

S-a propus reformularea alin. (2), astfel:

“(2) Organele de urmărire penală și instanțele de judecată sunt obligate să asigure părților, subiecților procesuali principali și avocatului un termen rezonabil și îndeplinirea necesare pentru pregătirea apărării.”

Se înlătură omisiunea în ceea ce privește părțile.

Pe de altă parte, stabilirea unor termene fixe (cel puțin 3 zile/6 ore) este de natură a genera dificultăți, spre exemplu, în situația dosarelor în care sunt mai mulți inculpați, ipoteză în care termenul ar trebui respectat pentru fiecare avocat.

A fost însușită propunerea de introducere a alin. (4¹).

A fost însușită propunerea de modificare a alin. (5).

Nu a fost însușită propunerea de introducere a alin. (5¹).

Astfel, regimul nulităților este reglementat corespunzător, în cuprinsul Cap. V al Titlului 6 al Părții Generale a Codului de procedură penală, inclusiv în legătură cu nerespectarea dreptului la apărare.

A fost însușită propunerea de introducere a alin. (7).

Nu a fost însușită propunerea de introducere a alin. (8).

Astfel, același drept este reglementat deja, mult mai detaliat, în cuprinsul art. 12 alin. (3) - *Părților și subiecților procesuali care nu vorbesc sau nu înțeleg limba română ori nu se pot exprima li se asigură, în mod gratuit, posibilitatea de a lua cunoștință de piesele dosarului, de a vorbi, precum și de a pune concluzii în instanță, prin interpret. În cazurile în care asistența*

juridică este obligatorie, suspectului sau inculpatului i se asigură în mod gratuit posibilitatea de a comunica, prin interpret, cu avocatul în vederea pregătirii audierii, a introducerii unei căi de atac sau a oricărei altei cereri ce ține de soluționarea cauzei.

De asemenea, la art. 83 lit. f) se prevede dreptul inculpatului de a beneficia în mod gratuit de un interpret atunci când nu înțelege, nu se exprimă bine sau nu poate comunica în limba română.

În ceea ce îl privește pe suspect, conform art. 78, acesta are *drepturile prevăzute de lege pentru inculpat*, dacă legea nu prevede altfel.

➤ S-a propus modificarea alin. (2) al art. 17, astfel:

„(2) În cursul judecării acțiunea penală se stinge prin rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare sau de aplicare a unei măsuri educative, renunțare la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitare sau încetare a procesului penal.”

Propunerea urmărește reglementarea expresă a unei ipoteze omise de textul în vigoare, și anume aplicarea unei măsuri educative.

➤ S-a propus modificarea art. 18, astfel:

„**Art. 18 - Continuarea procesului penal la cererea suspectului sau inculpatului**
În caz de amnistie, de prescripție, de retragere a plângerii prealabile, de existență a unei cauze de nepedepsire, suspectul sau inculpatul poate cere continuarea procesului penal.”

Propunerea urmărește corelarea cu dispozițiile art. 319 alin. (1), care prevăd:

„**Art. 319 - Continuarea urmăririi penale la cererea suspectului sau a inculpatului**

(1) În caz de clasare ca urmare a constatării că a intervenit amnistia, prescripția, retragerea plângerii prealabile sau a existenței unei cauze de nepedepsire, suspectul sau inculpatul poate cere, în termen de 20 de zile de la primirea copieii de pe ordonanța de soluționare a cauzei, continuarea urmăririi penale.”

➤ La articolul 21, s-a propus reformularea alin. (1), astfel:

„(1) Introducerea în procesul penal a părții responsabile civilmente poate avea loc, la cererea părții îndreptățite potrivit legii civile, până la emiterea rechizitoriului.”

Propunerea este menită să stabilească repere clare în ceea ce privește momentul până la care poate fi introdusă partea responsabilă civilmente în procesul penal. sintagma propusă – „până la începerea procedurii camerei preliminare” putând da naștere unor discuții în practică, legate de determinarea precisă a acestui moment.

Pe de altă parte, Comisia nr. 1 a propus, oricum, eliminarea camerei preliminare.

➤ S-a formulat și următoarea propunere referitoare la art. 22:

La articolul 22, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (4), cu următorul cuprins:

„(4) În cazul în care persoana vătămată este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă, iar reprezentantul legal al acesteia renunță la pretențiile civile formulate sau, după caz, încuviințează actul de renunțare al persoanei vătămate, procurorul poate continua acțiunea civilă.”

Se are în vedere necesitatea de a proteja interesul persoanei lipsite de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă.

➤ În ceea ce privește art. 31, s-a propus reformularea textului, astfel:

„Avocatul asistă sau reprezintă părțile ori subiecții procesuali pe tot parcursul procesului, în condițiile legii.”

Astfel, orice drept poate fi exercitat doar în condițiile prevăzute de lege.

- S-au formulat și următoarele propuneri privind **art. 36**:

La articolul 36 alineatul (1), litera c¹) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c¹) infracțiunile de spălare a banilor și infracțiunile prevăzute de Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare;”

Propunerea de modificare a lit. c¹) este corelată cu propunerile formulate în privința evaziunii fiscale, trimise Parlamentului. De altfel, printre aceste propuneri se numără și propunerea de introducere, în cuprinsul Legii nr. 241/2005, a art. 12¹, potrivit căruia „*Infracțiunile prevăzute în prezenta lege se judecă în primă instanță de către tribunal.*”

Totuși, în situația în care se optează pentru reîncredințarea infracțiunii prev. la art. 6 din Legea nr. 241/2005, declarată neconstituțională, atunci această infracțiune trebuie să rămână în competența judecătorei.

La articolul 36, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„Tribunalul judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de judecătorei în cauzele privind infracțiuni pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale se face la plângerea prealabilă a persoanei vătămate sau cu privire la care poate interveni împăcarea.”

Propunerea urmărește o reasezare a competențelor de soluționare a apelului, prin scoaterea din competența curților de apel și trecerea în competența tribunalelor a unor cauze de o importanță mai redusă.

- S-au formulat și următoarele propuneri privind **art. 38**:

La articolul 38 alineatul (1), litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) infracțiunile săvârșite de membrii Curții de Conturi, de președintele Consiliului Legislativ, de Avocatul Poporului și de adjuncții Avocatului Poporului;”

La articolul 38, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Curtea de apel judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de tribunale, precum și împotriva celor pronunțate în primă instanță de judecătorei, *cu excepția celor date în competența tribunalului.*”

Propunere corelată cu cea formulată în privința art. 36.

- La **articolul 39** alineatul (1), se propune abrogarea lit. d).

Propunerea este corelată cu modificarea propusă în ceea ce privește competența instanței supreme și se justifică din perspectiva calității persoanelor, inclusiv în lumina reglementărilor anterioare.

- În ceea ce privește **art. 40**, s-au decis următoarele:

La articolul 40, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță infracțiunile de înaltă trădare, infracțiunile săvârșite de senatori, deputați și membri din România în Parlamentul European, de membrii Guvernului, de judecătorei Curții Constituționale, de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorei Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, *de chestori, de generali, mareșali și amirali.*”

Referitor la textul propus pentru **alin. (4¹)**, se propune completarea acestuia după cum urmează:

“(4¹) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă recursul formulat împotriva hotărârii judecătorești, pronunțate de ultima instanță în ierarhia instanțelor judecătorești, în materie penală de către completul de 5 judecătorei, prin care a fost respinsă cererea de sesizare a Curții Constituționale. *Soluționarea recursului se face potrivit dispozițiilor art. 425¹, care se aplică în mod corespunzător.*”

Astfel, Decizia CCR nr. 321/2017 vorbește despre recurs, prin raportare la dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată. În condițiile în care în actualul Cod de procedură penală nu mai este, însă, reglementată calea de atac ordinară a recursului, se pune problema procedurii după care se va desfășura judecata acestei căi de atac. În aceste condiții, s-ar putea prevedea că regulile aplicabile sunt cele prevăzute pentru judecarea contestației – art. 425¹.

- Nu a fost însușită propunerea de modificare a **art. 47**.

Astfel, s-a apreciat că textul în vigoare este unul corespunzător, nefiind necesară modificarea sa.

- În ceea ce privește **art. 64**, în principal, se menține propunerea de eliminare a camerei preliminară.

În subsidiar, nu a fost însușită propunerea, care nu își găsește justificare, pentru considerentele arătate la art. 3.

- Referitor la **art. 67**, nu a fost însușită propunerea de modificare a alin. (5).

S-a apreciat că reglementarea în vigoare este una adecvată și nu se impune modificarea sa.

- În ceea ce privește **art. 70**, nu au fost însușite propunerile formulate, care nu transpun Decizia Curții Constituționale nr. 625/2016. Astfel, prin decizia amintită, Curtea Constituțională a constatat că *soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 70 care stabilește că asupra cererii de recuzare a procurorului formulată în faza de judecată, în faza camerei preliminară sau în fața judecătorului de drepturi și libertăți se pronunță procurorul ierarhic superior este neconstituțională.*

S-a formulat următoarea propunere de modificare a **art. 70**:

(1) În cursul **urmăririi penale**, asupra abținerii sau recuzării procurorului se pronunță procurorul ierarhic superior. Declarația de abținere sau cererea de recuzare se adresează acestuia, sub sancțiunea inadmisibilității.

(2) Inadmisibilitatea se constată de **procurorul** în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare.

(3) Procurorul ierarhic superior soluționează cererea în 48 de ore, prin ordonanță care nu este supusă niciunei căi de atac.

(4) În cursul **urmăririi penale**, procurorul recuzat poate participa la soluționarea cererii privitoare la măsura preventivă și poate efectua acte sau dispune orice măsuri care justifică urgența.

(5) În caz de admitere a abținerii sau a recuzării, procurorul ierarhic superior stabilește în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse se mențin.

(6) În **cursul urmăririi penale atunci când procedura este în fața judecătorului de drepturi și libertăți, în faza camerei preliminară sau în faza de judecată**, declarația de abținere sau cererea de recuzare a procurorului care participă la ședința de judecată se adresează sub sancțiunea inadmisibilității, judecătorului de drepturi și libertăți, judecătorului de cameră preliminară sau completului de judecată. Inadmisibilitatea declarației de abținere sau a cererii de recuzare a procurorului este constatată de judecătorul sau completul în fața căruia s-a formulat.

(7) Abținerea sau recuzarea procurorului care participă la ședința de judecată se soluționează de judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau de completul de judecată în fața căreia a fost ridicată, în camera de consiliu, în cel mult 24 de ore. Dacă apreciază necesar pentru soluționarea cererii, se pot efectua orice verificări și pot fi ascultați subiecții procesuali principali, părțile și procurorul care se abține ori a cărei recuzare se solicită.

(8) În caz de admitere a abținerii sau a recuzării procurorului care participă la ședința de judecată, judecătorul sau, după caz, completul de judecată va stabili în ce măsură actele

indeplinite ori măsurile dispuse de acest procuror în fața judecătorului de drepturi și libertăți, ori, după caz, în faza camerei preliminare sau în faza de judecată se mențin.

(9) Încheierea prin care se soluționează abținerea ori recuzarea nu este supusă niciunei căi de atac. Este inadmisibilă recuzarea judecătorului chemat să decidă asupra recuzării.”

➤ A fost însușită propunerea de modificare a **art. 74 alin. (2)**.

➤ Nu a fost însușită propunerea vizând **art. 83**, din rațiuni legate de buna desfășurare a urmăririi penale.

Pe de altă parte, în procedura audierii anticipate, dispozițiile art. 308 alin. (2) prevăd că judecătorul de drepturi și libertăți, dacă apreciază cererea întemeiată, stabilește de îndată data și locul audierii, dispunându-se citarea părților și subiecților procesuali principali.

➤ Nu a fost însușită propunerea referitoare la completarea **art. 91**.

Astfel, pe de o parte, dispozițiile actuale sunt unele corespunzătoare, iar pe de altă parte, textul propus ar putea genera abuzuri în practică.

➤ Nu a fost însușită propunerea de modificare a **art. 92 alin. (2)**.

Astfel, pe de o parte, dispozițiile actuale sunt unele corespunzătoare, iar pe de altă parte, textul propus ar putea genera abuzuri în practică.

➤ Referitor la **art. 94**, nu au fost însușite propunerile de modificare, textele actuale fiind unele corespunzătoare.

Astfel, nici un drept nu poate fi exercitat în mod abuziv.

Pe de altă parte, formularea actuală - „restrâns în mod abuziv” - este mai exactă, căci dreptul poate fi restrâns, potrivit alin. (4), însă doar în condițiile prevăzute de lege.

➤ În ceea ce privește propunerea de completare a **art. 97**, s-a propus reformularea textului alin. (4), astfel:

„(4) Pentru a putea servi la pronunțarea unei soluții de trimitere în judecată, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, înregistrările audio și video și fotografiile furnizate de **părți, de subiecții procesuali principali ori de alte persoane** trebuie să poată fi verificate din punct de vedere al legalității obținerii lor și expertizate, în vederea stabilirii realității ori veridicității acestora.”

➤ Cu privire la **art. 102**, s-au decis următoarele:

Nu a fost însușită propunerea de modificare a alin. (2), aceasta fiind excesivă.

A fost însușită propunerea de modificare a alin. (3).

În ceea ce privește alin. (5), s-a propus reformularea, astfel:

„(5) *Probele și mijloacele de probă excluse se păstrează sigilate la sediul parchetului, în ce privește cauzele aflate în faza de urmărire penală, respectiv al instanței, în ce privește cauzele aflate în curs de judecată.*”

Astfel, nu toate mijloacele de probă sunt susceptibile de a fi introduse în plicuri.

➤ Referitor la **art. 103**, s-au decis următoarele:

S-a propus reformularea alin. (3), astfel:

„(3) Hotărârea de condamnare, **de aplicare a unei măsuri educative**, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați. *De asemenea, aceasta nu se poate întemeia în mod exclusiv pe declarația unui singur inculpat din acea cauză sau pe declarația unui singur martor care beneficiază de exonerare de răspundere pentru faptele denunțate sau pe declarația unei singure persoane care beneficiază*

de dispoziții legale de favoare pentru declarațiile date în fața organelor judiciare. Hotărârea de condamnare, de aplicare a unei măsuri educative, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în nicio măsură pe refuzul de a da declarații al inculpatului."

Nu au fost însușite propunerile de introducere a două noi alineate, alin. (4) și (5). Astfel, față de concepția Codului de procedură penală, nu s-ar putea dispune extinderea procesului penal în faza de judecată, iar cât privește conținutul hotărârii, există reglementare exhaustivă.

Se apreciază, însă, că este necesară completarea art. 103 cu un nou alineat, alin. (4), cu următorul cuprins:

„(4) În cazul în care informațiile clasificate sunt esențiale pentru soluționarea cauzei, organul judiciar ia măsurile necesare în vederea asigurării accesului participanților procesuali și al avocaților lor la aceste informații. Dacă accesul la informațiile clasificate nu poate fi asigurat, acestea nu pot servi la pronunțarea unei soluții de trimitere în judecată, de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei în cauză.”

Propunerea este corelată cu propunerea de abrogare a art. 352 alin. (11) și (12).

- Nu a fost însușită propunerea de completare a art. 106. Astfel, s-a apreciat că reglementarea deja existentă la alin. (1) oferă garanțiile corespunzătoare pentru audierea unei persoane.

- În ceea ce privește **art. 110**, s-au decis următoarele:

S-a propus reformularea alin. (1), astfel:

“(1) Declarațiile suspectului sau inculpatului se consemnează în scris. În declarație se consemnează întrebările adresate pe parcursul ascultării, menționându-se cine le-a formulat, și se menționează de fiecare dată ora începerii și ora încheierii ascultării. *Întrebările respinse se consemnează, după caz, într-un proces-verbal sau în încheierea de ședință, împreună cu motivele respingerii.*”

Propunerea distinge după cum declarația se dă în fața judecătorului/instanței (când întrebările respinse se consemnează în încheierea de ședință) sau a organului de urmărire penală (când acestea se consemnează într-un proces verbal).

Astfel, potrivit art. 378 alin. (2) – „Instanța poate respinge întrebările care nu sunt concludente și utile cauzei. *Întrebările respinse se consemnează în încheierea de ședință.*”

Nu a fost însușită propunerea de introducere a alin. (1¹), apreciindu-se că sancțiunea excluderii probei în cazul în care declarațiile suspectului sau inculpatului nu sunt înregistrate cu mijloace tehnice audio nu își găsește justificare. Astfel, validitatea unei audieri nu poate depinde doar de înregistrarea acesteia.

S-a propus modificarea alin. (5) după cum urmează:

“(5) În cursul urmăririi penale, audierea suspectului sau inculpatului de către procuror se înregistrează cu mijloace tehnice audio sau audiovideo.”

În condițiile resurselor materiale extrem de limitate ale poliției judiciare, s-a apreciat că reglementarea ar trebui să vizeze doar audierea realizată de procuror.

Teza a II-a este mutată la alin. (6), într-o reglementare incidentă și în faza de judecată.

S-a propus a se introduce un nou alineat, după alin. (5), alin. (6), cu următorul cuprins:

„(6) Atunci când înregistrarea nu este posibilă, acest lucru se consemnează în declarația suspectului sau inculpatului, cu indicarea concretă a motivului pentru care înregistrarea nu a fost posibilă.”

Astfel, în prezent, teza a II-a a alin. (5) se referă doar la urmărirea penală, în cuprinsul Codului de procedură penală neexistând dispoziții care să vizeze și faza de judecată.

- În legătură cu **art. 113**, s-a formulat următoarea propunere:

La articolul 113, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege referitoare la statutul de martor amenințat sau vulnerabil ori pentru protecția vieții private sau a demnității, *organul judiciar* poate dispune față de persoana vătămată ori față de partea civilă măsurile de protecție prevăzute la art. 124 - 130, care se aplică în mod corespunzător.

.....
(3) Dacă persoana vătămată sau partea civilă se află în vreuna dintre situațiile prevăzute la alin. (2), *organul judiciar* îi aduce la cunoștință măsurile de protecție care pot fi luate, conținutul lor și posibilitatea de a renunța la acestea. Renunțarea persoanei vătămate sau a părții civile la luarea măsurilor de protecție se consemnează în scris și se semnează de către aceasta, în prezența reprezentantului legal, dacă este cazul.”

Astfel, propunerea urmărește să înlăture o omisiune în ceea ce privește luarea măsurilor de protecție din cuprinsul textului în vigoare al art. 113, text care nu se referă decât la organul de urmărire penală, nu și la instanța de judecată.

➤ Privitor la propunerile de completare a **art. 116**, s-au decis următoarele:

Într-o primă opinie, au fost însușite propunerile de introducere a alin. (2¹) - (2³), fiind apreciate utile pentru buna desfășurare a procesului penal.

Într-o a doua opinie, nu au fost însușite propunerile de introducere a alin. (2¹) și (2²). Astfel, propunerea formulată în privința alin. (2¹) poate crea premisele unui exercițiu abuziv al dreptului de către martor, iar în ceea ce privește propunerea vizând alin. (2²), aceasta poate conduce la deconspirarea martorilor protejați.

Referitor la alin. (2³), s-a propus reformularea textului, astfel:

„(2³) O persoană nu poate avea mai multe calități de martor fără identitate reală și nici nu poate fi în același timp și martor amenințat și martor protejat în aceeași cauză, *cu privire la aceleași fapte sau împrejurări.*”

S-a apreciat că este necesară reformularea alin. (2⁴), astfel:

„(2⁴) Martorul poate fi însoțit de avocat în fața organelor judiciare pe tot parcursul audierii.”

➤ În ceea ce privește **art. 117**, s-a apreciat că este necesară reformularea textului **propus pentru alin. (1) lit. c)**, în acord cu propunerile formulate de Comisia nr. 1 în ceea ce privește art. 177 din proiectul de lege privind Codul penal, propuneri transmise Comisiei speciale.

„c) persoanele care, convietuind cu suspectul sau inculpatul, au stabilit cu acesta relații asemănătoare celor dintre soți sau celor dintre părinți și copii, precum și persoanele care s-au aflat în ultimii 5 ani în această situație.”

De asemenea, pentru aceleași considerente, s-a formulat următoarea propunere:

La articolul 117 alineatul (1), lit. b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) persoanele care au avut calitatea de soț al suspectului sau al inculpatului, *dacă desfacerea căsătoriei a intervenit în ultimii 5 ani.*”

➤ Referitor la **art. 139**, nu a fost însușită propunerea. Astfel, față de modificările propuse de Comisia nr. 1 la art. 97 alin. (4), nu se justifică abrogarea dispozițiilor art. 139 alin. (3).

➤ Propunerea de completare a **art. 143** nu a fost însușită. Astfel, pornind de la Decizia Curții Constituționale nr. 91/2018, cu privire la care este necesară punerea în acord a reglementării legale, s-a apreciat că, pentru aspectele referitoare la siguranța națională, este corespunzătoare propunerea formulată pentru art. 145¹. În plus, s-a apreciat că este corespunzătoare reglementarea actuală din art. 142 alin. (5) și (6).

Într-o altă opinie, au fost însușite propunerile de modificare, fiind apreciate utile pentru buna desfășurare a procesului penal.

- Cu privire la **art. 145**, s-au decis următoarele:

Nu a fost însușită propunerea de modificare a alin. (1). Astfel, s-a apreciat că aceasta ar putea conduce la disfuncționalități, în condițiile în care prin sintagma „orice persoană independent de calitatea avută de aceasta în cadrul urmăririi penale” s-ar putea înțelege și alte persoane decât cele în privința cărora a fost dispusă măsura de supraveghere tehnică, iar partea finală a aceluiași alineat se referă la persoanele în privința cărora a fost dispusă măsura de supraveghere.

Nu a fost însușită propunerea de modificare a alin. (5). Astfel, s-a apreciat că limitarea în timp propusă poate genera disfuncționalități, raportarea termenului de 1 an la momentul „survenirii uneia din situațiile prevăzute la lit. a)-c)” ridicând probleme în ipotezele în care acele situații subzistă și după împlinirea acestui termen.

A fost însușită propunerea de completare a art. 145 cu alineate noi, cu excepția alin. (13), în privința căruia s-a apreciat că despăgubirile ar trebui evaluate și acordate pe cale civilă separată, în raport și de modificările aduse de Parlament Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, în materia răspunderii statului (art. 96).

De asemenea, s-au formulat **observații**:

- în ceea ce privește dispozițiile care fac trimitere la camera preliminară - **alin. (11)**, se menține propunerea principală de desființare a acestei etape:

- cu privire la **alin. (12)**, se propune reformularea textului, astfel:

„(12) În caz de admitere a cererii, probele astfel obținute sunt distruse în totalitate și nu pot fi utilizate în cadrul niciunui proces penal și pentru dovedirea vreimei fapte penale.”

- se apreciază necesară și reformularea **alin. (14)**, astfel:

„(14) Procurorul distruge înregistrările obținute în mod nelegal și întocmește un proces-verbal în acest sens, care se depune la dosarul cauzei.”

- Propunerea de introducere a **art. 145¹** a fost însușită, fiind, însă, formulată propunerea de completare a reglementării cu un nou alineat, cu următorul cuprins:

„Dacă din datele și informațiile obținute în baza mandatelor de supraveghere tehnică rezultă suspiciuni cu privire la săvârșirea unei alte infracțiuni decât cele prevăzute la alin. (2), datele și informațiile se înaintează procurorului, care poate proceda potrivit art. 140 și 141, care se aplică în mod corespunzător.”

- Nu a fost însușită propunerea de abrogare a alin. (5) al **art. 146¹**. Astfel, s-a apreciat că propunerea nu se justifică, în condițiile în care există un dublu control al judecătorilor, o dată al judecătorului de drepturi și libertăți care trebuie să confirme măsura, apoi al judecătorului de cameră preliminară, în ceea ce privește legalitatea probelor.

- În ceea ce privește **art. 153**, s-au decis următoarele:

Nu a fost însușită propunerea de modificare a alin. (1), apreciindu-se că încuviințarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți este excesivă, în raport de natura informațiilor ce pot fi obținute și, în plus, ar conduce la încălcarea nejustificată a activității instanțelor.

Nu a fost însușită propunerea de introducere a alin. (1¹).

S-a apreciat necesară modificarea alin. (2), astfel:

„(2) Măsura prevăzută la alin. (1) se dispune din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, prin ordonanță care trebuie să cuprindă, în afara mențiunilor prevăzute la art. 286 alin. (2): instituția care este în posesia ori care are sub control datele, numele suspectului sau inculpatului ori, după caz, ale persoanei pentru care se solicită datele privind situația financiară, motivarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1), menționarea obligației instituției de a comunica imediat, în condiții de confidențialitate, datele solicitate.”

- Nu a fost însușită propunerea de completare a art. 159 cu un nou alineat. Astfel, s-a apreciat că sancțiunea nulității absolute este excesivă, în condițiile reglementării actuale poate fi incidentă sancțiunea nulității relative în situația a cărei reglementare se propune.
- A fost însușită propunerea privind art. 161.
- Referitor la art. 162, nu a fost însușită propunerea de modificare a alin. (4). S-a apreciat că, în cauzele complexe, termenul se poate dovedi insuficient.

Nu a fost însușită propunerea de modificare a alin. (6). S-a apreciat că nu se poate obține un mandat de percheziție în mod retroactiv.

- Nu a fost însușită propunerea de modificare a art. 164. Astfel, în cuprinsul textului introductiv se prevede deja că percheziția [...] se efectuează potrivit prevederilor prezentei secțiuni.

- Nu a fost însușită propunerea vizând art. 168.

S-a apreciat că propunerea nu se justifică, existând situații de ~~redeschidere~~ a procedurilor (redeschidere a urmăririi penale, revizuire), astfel că nu se impune ștergerea în mod definitiv a datelor respective.

Pe de altă parte, au fost avute în vedere și argumente de ordin tehnic, copia prevăzută la alin. (9) având statut de copie originală.

De asemenea, în ceea ce privește teza finală a textului propus, se menține observația anterioară, în sensul că nu se poate emite un mandat de percheziție în mod retroactiv.

- Nu a fost însușită propunerea privind introducerea art. 171¹.

- Cu privire la art. 172, s-au decis următoarele:

S-a propus reformularea textului alin. (2¹), astfel:

"(2¹) În cursul judecătii, experții judiciari se desemnează aleatoriu, de pe lista experților autorizați în acea materie, prin tragere la sorți, în prezența tuturor părților sau a avocaților acestora, legal citați în acest scop, dacă desemnarea nu se face în cadrul ședinței de judecată la termenul pentru care părțile au termen în cunoștință. Neprezentarea părților sau a avocaților acestora nu împiedică desemnarea expertului."

Nu a fost însușită propunerea de introducere a alin. (9¹).

Nu a fost însușită propunerea de introducere a alin. (10¹), conținutul propunerilor vizând aspecte reglementate în alte materii, nefiind nevoie de reglementare.

S-a propus reformularea alin. (12), astfel:

"(12) După finalizarea raportului de constatare, când organul judiciar apreciază că este necesară opinia unui expert sau când concluziile raportului de constatare sunt contestate, efectuarea unei expertize este obligatorie, în cursul judecătii, în măsura în care este posibilă."

Astfel, s-a apreciat că teza finală propusă pentru alin. (12) nu mai este necesară, în raport de faptul că efectuarea expertizei devine obligatorie.

În ceea ce privește modificarea primei teze a alin. (12), propunerea a fost însușită, însă numai cu referire la faza judecătii.

- La art. 175 alin. (2), s-a propus reformularea textului, astfel:

„(2) Expertul are dreptul să ia cunoștința de materialul dosarului necesar pentru efectuarea expertizei. *Expertul se va raporta la toate actele și înscrisurile încuviințate ca probe din dosarul cauzei și nu se va limita doar la concluziile rapoartelor de constatare tehnico- științifice efectuate în cauză de specialiștii organelor de urmărire penală, având acces la toate datele și*

informațiile la care au avut acces acești specialiști. De aceleași drepturi beneficiază și experții independenți autorizați, desemnați potrivit art. 172 alin. (8)."

- A fost însușită propunerea de completare a **art. 178**.
- Nu a fost însușită propunerea de completare a **art. 181¹**. Astfel, în condițiile în care se contestă raportul de constatare, expertiza devine obligatorie în faza de judecată. Nu este pretabilă aplicarea procedurii de la expertiză în cazul constatării, care are prin natura ei un caracter urgent (nefiind posibilă, de exemplu, desemnarea unui expert parte, care ar împiedica efectuarea constatării cu celeritate).
- Nu a fost însușită propunerea de modificare a **art. 209 alin. (11)**. Actuala reglementare este suficientă și adecvată.

Materialul dosarului poate fi pus la dispoziția suspectului sau inculpatului pentru studiu, la cererea acestuia și, tot la cerere, îi sunt înmânate copii după actele dosarului. Măsura înmânării materialului dosarului, din oficiu, către suspectul sau inculpatul reținut este excesivă.

- Cu privire la **art. 213 alin. (2)**, s-a propus reformularea textului, astfel:
„Judecătorul de drepturi și libertăți sesizat conform alin. (1) fixează termen de soluționare în camera de consiliu și dispune citarea inculpatului. Dispozițiile art. 204 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.”

Astfel, sancțiunea decăderii intervine atunci când pentru exercitarea unui drept procesual legea prevede un anumit termen, or, în cazul soluționării plângerii împotriva ordonanței procurorului, judecătorul nu acționează în vederea realizării unui drept propriu.

- Nu au fost însușite propunerile de modificare și completare a dispozițiilor din Codul de procedură penală referitoare la luarea măsurilor preventive – **art. 218, 223**.

Astfel, s-a apreciat că reglementarea actuală este una adecvată, care oferă suficiente garanții, nefiind necesară modificarea sa.

- În ceea ce privește **art. 220 alin. (5)**, s-a propus reformularea textului, astfel:

„(5) Luarea măsurii arestului la domiciliu față de persoana față de care mai fusese dispusă o măsură preventivă privativă de libertate, *cu excepția reținerii*, nu se poate baza pe aceleași temeuri care au fundamentat dispunerea primei măsuri preventive privative de libertate, în lipsa unor temeuri noi care fac necesară privarea sa de libertate.”

Astfel, s-a avut în vedere faptul că și reținerea este o măsură privativă de libertate, însă luarea acestei măsuri anterior nu justifică o imposibilitate de a dispune ulterior măsura arestului la domiciliu.

- Nu s-au însușit modificările propuse pentru **art. 223 alin. (2) și (3)**.

Astfel, prin eliminarea dintre infracțiunile pentru care se poate dispune arestarea preventivă a celor pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare, sunt înlăturate de la incidența acestei măsuri preventive unele infracțiuni deosebit de grave: tâlhăria sau pirateria comise prin amenințare, infracțiuni contra capacității de luptă a forțelor armate, infracțiuni de genocid (art. 438 alin. I lit d,e), contra umanității (art. 439 alin. I lit. d, j, alin. 2) și de război (440 alin. I lit. d), constituirea unui grup infracțional organizat, spălare de bani, furt (inclusiv în ipotezele în care s-ar intra noaptea, în camera în care victimele dorm, cum se întâmplă în practică, în unele cazuri), distrugere calificată, delapidare, infracțiuni de serviciu, infracțiuni electorale, infracțiuni contra siguranței și circulației pe drumurile publice, contra înfăptuirii justiției, proxenetismul, actul sexual cu un minor, agresiunea sexuală (atunci când constrângerea se face prin amenințare).

De asemenea, nu se poate găsi o justificare rezonabilă pentru înlăturarea posibilității de a analiza luarea măsurii arestului preventiv în cazul infracțiunilor de nerespectarea regimului armelor, munițiilor; nerespectarea regimului materialelor nucleare; nerespectarea regimului materiilor explozive; trafic și exploatarea persoanelor vulnerabile; efectuare de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive.

De altfel, reluarea în conținutul textului propus spre modificare a sintagmei *o infracțiune de trafic de stupefiante*, încalcă decizia nr.553/2015 a Curții Constituționale în care s-a statuat „că sintagma "trafic de stupefiante" din cuprinsul dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală este neconstituțională”.

În ceea ce privește alin. (3), prevederea nu este necesară, deoarece există suficiente prevederi în acest sens.

- Cu referire la **art. 226**, nu a fost însușită propunerea. Astfel, și în prezent există obligația de a motiva încheierea, iar, pe de altă parte, sunt prevăzute suficiente garanții în ceea ce privește luarea măsurii arestării preventive.
- Nu a fost însușită propunerea de modificare a **alin. (1) al art. 235**, căci nu se justifică eliberarea de îndată a inculpatului, ci la expirarea duratei arestării preventive dispuse în baza mandatului legal emis.
- Nu a fost însușită propunerea de modificare a **alin. (3) al art. 242**, în condițiile în care textul în vigoare s-a dovedit a fi unul funcțional, care nu a ridicat probleme.
- S-a formulat următoarea propunere de modificare a **alin. (13) al art. 246**:

„(13) În cazul în care dispune o soluție de netrimitere în judecată, procurorul sesizează judecătorul de cameră preliminară pentru luarea, confirmarea ori, după caz, înlocuirea sau încetarea măsurii. Acesta, în camera de consiliu, cu participarea procurorului, ascultă, dacă este posibil, persoana supusă măsurii provizorii, în prezența avocatului său, și, după efectuarea unei expertize medico-legale, se pronunță prin încheiere motivată. Împotriva încheierii se poate formula contestație, în termen de 3 zile de la pronunțare, care se soluționează de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate sau, după caz, de completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție, în camera de consiliu.”

Propunerea se impune pentru coroborarea cu dispozițiile art. 315 alin. (2) lit. e) și, respectiv, ale art. 318 alin. (8).

- Nu au fost însușite propunerile privind **art. 249**. Astfel, față de propunerea formulată de Comisia nr. 1 vizând introducerea unui nou articol, art. 250², aspectele referitoare la rezonabilitatea duratei măsurilor nu mai sunt de actualitate.

- În ceea ce privește **art. 250**, nu a fost însușită propunerea de modificare a **alin. (6)**, întrucât se suprapune peste dispozițiile art. 250¹.

Nu a fost însușit textul propus pentru **alin. (10)**. S-a apreciat că este mai potrivită introducerea unui nou articol, art. 250².

- Nu a fost însușit textul propus pentru **art. 250¹ alin. (4)**. S-a apreciat că este mai potrivită introducerea unui nou articol, art. 250².
- S-a formulat propunerea ca după articolul 250¹ să se introducă un nou articol, **art. 250²**, cu denumirea marginală – **Ridicarea, la cerere, a măsurilor asigurătorii** și cu următorul cuprins:

„Art. 250² - (1) În tot cursul procesului penal, măsurile asigurătorii pot fi ridicate, în tot sau în parte, de către organul judiciar în fața căruia se află cauza, din oficiu sau la cererea persoanei

interesate, dacă nu mai subzistă ori s-au modificat temeiurile care au impus luarea acestora. În procedura de cameră preliminară și în cursul judecății, cererea de ridicare a măsurilor asigurătorii poate fi formulată și de procuror.

(2) Ridicarea măsurii asigurătorii se dispune prin ordonanță de către procuror și prin încheiere de către judecătorul de cameră preliminară, instanța de judecată sau instanța de apel.

(3) Împotriva ordonanței sau încheierii prin care s-a dispus ridicarea măsurii asigurătorii sau a fost respinsă cererea de ridicare a măsurii asigurătorii, persoana interesată sau, după caz, procurorul pot face contestație, dispozițiile art. 250 și 250¹ fiind aplicabile în mod corespunzător. Contestația împotriva ordonanței sau încheierii prin care s-a dispus ridicarea măsurii asigurătorii este suspensivă de executare.”

➤ S-au formulat și următoarele propuneri cu privire la **art. 252³**:

La articolul 252³, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Asupra valorificării bunurilor mobile sechestrate, precum și cu privire la cererile prevăzute la alin. (2), instanța de judecată dispune prin încheiere motivată.”

La articolul 252³, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (4), cu următorul cuprins:

„(4) Împotriva încheierii prevăzute la alin. (3) se poate face contestație la instanța superioară, respectiv la completul competent al Înaltei Curți de Casație și Justiție, de către părți, custode, procuror, precum și de către orice altă persoană interesată, dispozițiile art. 252² alin. (4)-(7) aplicându-se în mod corespunzător.

În ziua de 22 mai 2018, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că *soluția legislativă cuprinsă în art.252³ alin. (3) teza finală, care nu permite, în cursul judecății, contestarea luării de către instanță a măsurii valorificării bunurilor mobile sechestrate, este neconstituțională.*

Decizia nu este publicată, însă în cuprinsul comunicatului de presă se arată că, în argumentarea soluției, Curtea a constatat că, dacă în cursul urmăririi penale, încheierea judecătorului de drepturi și libertăți de valorificare a bunurilor mobile sechestrate poate fi contestată atât cu privire la dispunerea valorificării, cât și cu privire la modul de aducere la îndeplinire a acesteia [a se vedea art.252² alin.(4) și art.252⁴ alin.(1) teza întâi CPP], în cursul judecății încheierea instanței de valorificare a bunurilor mobile sechestrate poate fi contestată numai cu privire la modul de aducere la îndeplinire a acestei încheieri, măsura dispunerii valorificării bunurilor mobile sechestrate neputând fi supusă vreunei căi de atac [a se vedea art.252⁴ alin.(1) teza a treia CPP].

Curtea a apreciat, în esență, că lipsa unei căi de atac separate împotriva încheierii instanței de judecată (fond sau apel) prin care s-a dispus valorificarea unui bun mobil sechestrat contravine drepturilor consacrate de art.21 alin.(1) și (3), art. 44 și art.129 din Constituție.

➤ S-a propus și modificarea **alin. (1) al art. 252⁴**, după cum urmează:

„(1) Împotriva modului de aducere la îndeplinire a încheierii prevăzute de art. 252² alin. (3) sau a hotărârii judecătorești de valorificare a bunurilor mobile sechestrate, prevăzută de art. 252² alin. (7), de art. 252³ alin. (3) sau de art. 252³ alin. (4), suspectul sau inculpatul, partea responsabilă civilmente, custodele, orice altă persoană interesată, precum și procurorul pot formula, în cursul procesului penal, contestație la instanța competentă să soluționeze cauza în primă instanță.”

Propunerea este necesară prin raportare la modificarea art. 252³ pe care o impune Decizia Curții Constituționale din 22 mai 2018, pentru aceleași rațiuni pentru care, în prezent, legea prevede posibilitatea contestării modului de aducere la îndeplinire a hotărârii judecătorești de valorificare a bunurilor mobile sechestrate, prevăzută de art. 252² alin. (7).

➤ S-a propus și modificarea **alin. (3) al art. 260**, astfel:

„(3) În cazul în care scrisoarea recomandată prin care se citează un suspect sau inculpat care locuiește în străinătate nu poate fi înmănată, precum și în cazul în care statul destinatarului nu permite citarea prin poștă, **la sediul parchetului sau al instanței, după caz, se va afișa o înștiințare, care va cuprinde mențiunile prevăzute la alin. (2).**”

Modificările sunt necesare pentru a înlătura unele inconsecvențe existente în reglementarea actuală în privința procedurii de urmat în cazul în care citația nu poate fi înmănată persoanei citate sau altei persoane indicate de lege. Astfel, regula desprinsă din art. 260-261 este aceea că, în lipsa înmânării citației, *se afișează o înștiințare* (act procedural diferit de citație), însă există și unele texte care prevăd – în mod eronat – *afișarea citației*. Or, potrivit art. 257 alin. (8), citarea se face în plic închis, nefiind așadar posibilă afișarea citației, ci a înștiințării.

➤ S-a propus și modificarea **alin. (3) și (5) ale art. 261**, după cum urmează:

„(3) Persoana care primește citația semnează dovada de primire, iar agentul, certificând identitatea și semnătura, încheie proces-verbal. Dacă aceasta refuză sau nu poate semna dovada de primire, agentul afișează pe ușa locuinței o **înștiințare care trebuie să cuprindă mențiunile de la alin. (4)**, încheind proces-verbal.

.....
„(5) În cazul când persoana citată locuiește într-un imobil cu mai multe apartamente sau într-un hotel, dacă în citație nu s-a indicat apartamentul ori camera în care locuiește, agentul este obligat să facă investigații pentru a afla aceasta. Dacă investigațiile au rămas fără rezultat, agentul afișează pe ușa principală a clădirii o **înștiințare care trebuie să cuprindă mențiunile de la alin. (4)**, încheind proces-verbal și făcând mențiune despre împrejurările care au făcut imposibilă înmânarea citației.”

➤ **La art. 265 alin. (2)**, s-a propus modificarea, astfel:

„(2) Suspectul sau inculpatul poate fi adus cu mandat de aducere, chiar înainte de a fi fost chemat prin citație, **numai în mod excepțional și dacă** această măsură se impune în interesul rezolvării cauzei.”

Propunerea inițiatorului nu se justifică, însă, pentru o mai mare rigoare, s-a apreciat necesar a se prevedea că această măsură se poate dispune doar în mod excepțional.

➤ Cu privire la **art. 267**, s-au decis următoarele:

Se apreciază necesară modificarea **alin. (1)**, prin prevederea dreptului de acces direct la bazele electronice de date deținute de organele administrației de stat și a judecătorului de drepturi și libertăți, precum și a judecătorului de cameră preliminară (acesta din urmă, desigur, doar în măsura în care nu se însușește propunerea de eliminare a camerei preliminare).

La art. 267, alin. (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

(1) În vederea realizării procedurii de citare, a comunicării actelor de procedură sau a aduceții cu mandat la desfășurarea procedurilor, procurorul, **judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară și instanța** au drept de acces direct la bazele electronice de date deținute de organele administrației de stat.

Nu a fost însușită propunerea de modificare a **alin. (2)**, apreciindu-se că dispozițiile în vigoare sunt unele adecvate, iar, în plus, reglementarea propusă se suprapune peste cea prevăzută la alin. (1).

➤ S-a formulat următoarea propunere cu privire la **art. 274**:

La articolul 274, denumirea marginală și alineatul (1) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 274 - Plata cheltuielilor avansate de stat în caz de renunțare la urmărirea penală, condamnare sau aplicarea unei măsuri educative, amânarea aplicării pedepsei sau renunțarea la aplicarea pedepsei

(1) În caz de renunțare la urmărirea penală, condamnare sau aplicare a unei măsuri educative, amânare a aplicării pedepsei sau renunțare la aplicarea pedepsei, suspectul sau, după caz, inculpatul este obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, cu excepția cheltuielilor privind avocații din oficiu și interpreții desemnați de organele judiciare, care rămân în sarcina statului.”

Propunerea urmărește reglementarea situației cheltuielilor avansate de stat în cazul în care se aplică măsuri educative.

➤ S-a formulat următoarea propunere cu privire la **art. 275**:

La articolul 275 alineatul (1), pct. 3 și alineatul (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„3. dacă suspectul sau inculpatul cere continuarea procesului penal, cheltuielile judiciare sunt suportate de către:

.....
b) suspect sau inculpat, atunci când se dispune clasarea pentru alte situații decât cele prevăzute în dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. a) - c) ori încetarea procesului penal;

.....
(5) Dispozițiile alin. (1) pct. 1 și 2 și ale alin. (2) - (4) se aplică în mod corespunzător, inclusiv cu privire la suspect, în cazul dispunerii în cursul urmăririi penale a unei soluții de clasare și în situația respingerii unei plângeri formulate împotriva actelor și măsurilor dispuse de organele de urmărire penală.”

Propunerea are în vedere reglementarea unei ipoteze omise, cea a suportării cheltuielilor de către suspect.

➤ S-a formulat următoarea propunere cu privire la **art. 276**:

La articolul 276, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În caz de condamnare sau de aplicare a unei măsuri educative, renunțare la urmărirea penală, renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, inculpatul este obligat să plătească persoanei vătămate, precum și părții civile căreia i s-a admis acțiunea civilă cheltuielile judiciare făcute de acestea.”

Propunerea urmărește reglementarea plății cheltuielilor judiciare făcute de părți în cazul în care se aplică măsuri educative.

➤ În ceea ce privește **art. 281**, se propune reformularea textului propus pentru **alin. (1) litera b)**, astfel:

„b) competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală ori a instanțelor judecătorești, atunci când urmărirea penală sau, după caz, judecata a fost efectuată de un organ judiciar inferior celui legal competent;”

Propunerea formulată de inițiator excedează cadrul avut în vedere de Curtea Constituțională, soluția propusă de teza finală fiind, în același timp, nejustificată.

Nu a fost înșușită propunerea de introducere a **lit. b¹)** la alineatul (1), întrucât se dublează o parte din dispozițiile literei b), astfel cum a fost propusă spre modificare.

➤ A fost înșușită propunerea de modificare a **art. 282 alin. (2)**.

➤ Cu privire la propunerile vizând **art. 290**, s-au decis următoarele:

În ceea ce privește propunerea ce vizează **alin. (1)**, se constată că, practic, nu se operează nicio modificare față de textul în vigoare.

Nu s-a înșușit propunerea de introducere a **alin. (1¹)**. Propunerea este de natură să descurajeze denunțarea unor infracțiuni săvârșite, contravenind astfel interesului general al societății.

Referitor la alin. (1²), nu se impune textul propus, în raport de faptul că situația este acoperită de reglementarea propusă de Comisia nr. 1 la art. 103 alin. (3).

- Nu au fost însușite propunerile de modificare a art. 305. În acest sens, s-a apreciat că reglementarea actuală este una corespunzătoare, fiind excesiv a se dispune obligatoriu începerea urmăririi penale față de o persoană în urma unei simple indicări a numelui acesteia.

S-a apreciat, însă, necesar a se prevedea în cuprinsul art. 305 obligația organului judiciar de comunicare a ordonanței prin care persoana respectivă a dobândit calitatea de suspect, astfel încât dobândirea acestei calități să poată avea efectul de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale.

În concret, se propune **modificarea alin. (3)**, după cum urmează:

„(3) Atunci când există probe din care să rezulte bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală și nu există vreunul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1), organul de urmărire penală dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de aceasta, care dobândește calitatea de suspect. Măsura dispusă de organul de cercetare penală se supune, în termen de 3 zile, confirmării procurorului care supraveghează urmărirea penală, organul de cercetare penală fiind obligat să prezinte acestuia și dosarul cauzei. **Ordonanța prin care s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspect, confirmată de procuror, se comunică suspectului.**”

- Cu privire la propunerile vizând art. 307, s-au decis următoarele:

S-a propus reformularea alin. (1), astfel:

„(1) Persoanei care a dobândit calitatea de suspect i se aduc la cunoștință, înainte de prima sa audiere, această calitate, fapta pentru care este suspectată, cu descrierea tuturor elementelor constitutive ale acesteia, încadrarea juridică a acesteia, drepturile procesuale prevăzute la art. 83, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.”

Nu a fost însușită propunerea de modificare a alin. (2), în condițiile în care nu a fost însușită nici propunerea de modificare a art. 305.

S-a propus reformularea alin. (3), astfel:

„(3) Organul de urmărire penală poate continua urmărirea penală și fără a aduce la cunoștință calitatea de suspect atunci când persoana față de care există bănuiala rezonabilă lipsește nejustificat, se sustrage sau este dispărut.”

S-a avut în vedere că, potrivit art. 305 alin. (3), a cărui modificare nu se propune, calitatea de suspect presupune că există probe din care să rezulte bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală și nu există vreunul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1).

Cât privește referirea la condițiile alin. (1), aceasta este superfluă.

- S-a formulat propunerea de modificare a alin. (3) al art. 309, astfel:

„(3) Inculpatului i se comunică o copie a ordonanței prin care a fost dispusă măsura.”

S-a apreciat, necesar a se prevedea în cuprinsul art. 309 obligația organului judiciar de comunicare a ordonanței prin care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, astfel încât acest act să poată avea efectul de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale.

- În ceea ce privește art. 311, s-au decis următoarele:

Se apreciază că este necesară modificarea alin. (2), în sensul de a se prevedea confirmarea schimbării încadrării juridice dispuse de către organul de cercetare penală de către procurorul care supraveghează urmărirea penală, similar situației în care se dispune extinderea.

La articolul 311, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Când urmărirea penală se efectuează față de o persoană, extinderea sau schimbarea încadrării juridice dispuse de organul de cercetare penală se supun confirmării motivate a procurorului care supraveghează urmărirea penală, în termen de cel mult 3 zile de la data emiterii ordonanței, organul de cercetare penală fiind obligat să prezinte totodată și dosarul cauzei.”

S-a propus reformularea textului propus pentru alin. (3), pentru a nu crea confuzii, astfel:

"(3) Organul judiciar care a dispus extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice este obligat să îl informeze pe suspect *sau inculpat* despre faptele noi cu privire la care s-a dispus extinderea ori, după caz, despre schimbarea încadrării juridice."

- Față de creșterea semnificativă a volumului de activitate al judecătorilor ca urmare a modificărilor operate în privința art. 318, s-a apreciat că este necesară modificarea acestor dispoziții, în sensul ca ordonanța de renunțare la urmărirea penală să nu mai fie supusă confirmării decât în două ipoteze, atunci când există suspect sau inculpat în cauză și, respectiv, în cazul unei urmăririi *in rem* sau *in personam* pentru o infracțiune la care nu există persoană vătămată.

Pentru celelalte ipoteze, ordonanța de renunțare va putea fi atacată conform art. 341.

Propunerea respectă Decizia Curții Constituționale nr. 23/2016, din perspectiva ipotezelor cu privire la care, în raport de această decizie, apare necesară parcurgerea, din oficiu, a procedurii de confirmare.

De asemenea, pentru evitarea desfășurării a două proceduri subsecvente în fața judecătorului, s-a propus ca, în cazul în care confirmă ordonanța de renunțare la urmărirea penală, judecătorul de cameră preliminară sesizat în acest sens de către procuror să poată dispune, prin aceeași încheiere, și măsura de siguranță a confiscării speciale sau desființarea unui înscris, dispozițiile art. 549¹ aplicându-se în mod corespunzător

La articolul 318, alineatele (10) și (12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(10) În situația prevăzută la alin. (12¹), ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală este verificată sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmită de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Când a fost întocmită de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ordonanța este verificată de procurorul-șef de secție, iar când a fost întocmită de acesta, verificarea se face de către procurorul general al acestui parchet.

.....
(12) Ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, verificată potrivit alin. (10), se comunică în copie, după caz, persoanei care a făcut sesizarea, părților, suspectului, persoanei vătămate și altor persoane interesate.”

La articolul 318, după alineatul (12) se introduce un nou alineat, alin. (12¹), cu următorul cuprins:

„(12¹) În cazurile în care există suspect sau inculpat în cauză, precum și în cazurile în care nu există persoană vătămată, ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală se transmite, spre confirmare, în termen de 10 zile de la data la care a fost emisă, judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.”

La articolul 318, alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(13) În situația prevăzută la alin. (12¹), judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul de soluționare și dispune citarea persoanelor prevăzute la alin. (12).”

La articolul 318, după alineatul (16) se introduce un nou alineat, alin. (17), cu următorul cuprins:

„(17) În cazul în care confirmă ordonanța de renunțare la urmărirea penală, judecătorul de cameră preliminară sesizat în acest sens de către procuror poate dispune, prin aceeași încheiere, și măsura de siguranță a confiscării speciale sau desființarea unui înscris, dispozițiile art. 549¹ aplicându-se în mod corespunzător.”

- În raport de observațiile formulate cu privire la propunerea de modificare și completare a art. 346, s-a formulat următoarea propunere de completare a **art. 328**:

La articolul 328, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Pentru stabilirea obiectului sau limitelor judecății, rechizitoriul trebuie să cuprindă toate elementele constitutive ale faptei reținute în sarcina inculpatului, inclusiv latura subiectivă și toate probele pe care se sprijină fiecare dintre aceste elemente.”

- Nu au fost însușite propunerile de modificare a **art. 335**, apreciindu-se că actuala reglementare este una corespunzătoare.

- S-a propus modificarea **art. 339 alin. (4)**, astfel:

„(4) În cazul soluțiilor de clasare ori a celor de renunțare la urmărire, altele decât cele supuse confirmării conform art. 318 alin. (12¹), plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copiei actului prin care s-a dispus soluția.

Modificare necesară din perspectiva modificărilor propuse de Comisia nr. 1 în privința art. 318.

- Nu a fost însușită propunerea de modificare a **art. 340**, apreciindu-se că nu este justificată prevederea posibilității formulării unei plângeri împotriva oricăror măsuri luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta. În plus, o astfel de propunere ar conduce la încărcarea semnificativă a judecătorilor.

În fine, există deja un alt articol cu aceeași denumire marginală ca cea propusă, respectiv **Art. 339 - Plângerea împotriva actelor procurorului**.

Se impune, însă, modificarea art. 340 față de modificările propuse în privința art. 318.

„(1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau a soluției de renunțare la urmărirea penală, în alte cazuri decât cele prevăzute la art. 318 alin. (12¹), dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.”

- Cu privire la **art. 341**, s-au decis următoarele:

Sub un prim aspect, se menține propunerea privind *eliminarea fazei de cameră preliminară*, propunere care antrenează și modificarea corespunzătoare a prezentului articol, sens în care varianta propusă este aceea de a reveni judecătorului de drepturi și libertăți competența de soluționare a acestui tip de cauze.

Propunerea privind **alin. (6)** nu a fost însușită, în forma propusă de inițiator. În acest sens, s-a reținut că, deși în Expunerea de motive s-a invocat Decizia Curții Constituționale nr. 733/2015, această decizie a fost deja transpusă, prin modificările aduse art. 318 prin OUG 18/2016.

S-a formulat, însă, următoarea propunere, în raport de modificările propuse de Comisia nr. 1 cu privire la art. 318:

La articolul 341 alineatul (6), după litera c) se introduce o nouă literă, lit. d), cu următorul cuprins:

„d) admite plângerea și dispune clasarea, dacă apreciază că soluția de renunțare la urmărire penală nu este legală.”

Nu a fost însușită propunerea privind alineatul (7) punctul 2 litera b).

Nu a fost însușită propunerea de modificare a alin. (7) pct. 2 lit. d).

A fost însușită propunerea de modificare a alin. (11).

S-au formulat următoarele propuneri în raport de modificările propuse de Comisia nr. 1 cu privire la art. 318:

La articolul 341 alineatul (7) pct. 2, după litera d) se introduce o nouă literă, lit. e), cu următorul cuprins:

„e) admite plângerea și dispune clasarea, dacă apreciază că soluția de renunțare la urmărire penală nu este legală.”

La articolul 341, alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6), la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b), d) și e) și la alin. (7¹) este definitivă.”

➤ În ceea ce privește art. 345, s-au decis următoarele:

În principal, se menține propunerea privind *eliminarea fazei de cameră preliminară*.

În subsidiar, se propune reformularea textului, astfel:

“(1) La termenul stabilit conform art. 344 alin. (4), judecătorul de cameră preliminară soluționează cererile și excepțiile formulate ori excepțiile ridicate din oficiu, în camera de consiliu, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală, precum și a oricăror mijloace de probă noi încuviințate, ascultând concluziile părților și ale persoanei vătămate, dacă sunt prezente, precum și ale procurorului.”

Astfel, s-a apreciat că folosirea sintagmei „mijloace de probă prezentate”, deși este folosită și în prezent, nu este una adecvată, fiind necesar ca probele să fi fost încuviințate de judecătorul de cameră preliminară.

Tot astfel, s-a apreciat că modificarea din leza finală nu este necesară față de dispozițiile art. 344 alin. (4), care prevăd, oricum, citarea părților și participarea procurorului.

➤ În ceea ce privește art. 346, s-au decis următoarele:

În principal, se menține propunerea privind *eliminarea fazei de cameră preliminară*.

În subsidiar, nu a fost însușită propunerea de modificare a alin. (3) lit. a), apreciindu-se că textul în vigoare este unul corespunzător. În ceea ce privește aspectele referitoare la necompetența organului de urmărire penală, acestea sunt analizate din perspectiva nulității, iar, pe de altă parte, ar fi excesiv să se poată restitui cauza nu doar pentru acele neregularități care atrag imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecătii, ci și pentru cele care vizează *nerespectarea dispozițiilor art. 328*, ipotezele fiind prevăzute alternativ.

Nu a fost însușită propunerea de introducere la alin. (3), a lit. d). Astfel, s-a apreciat că această propunere nu ține cont de obiectul camerei preliminare care, potrivit art. 342 din Cod, îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

A fost însușit conținutul propunerii de la alin. (3¹), însă s-a apreciat că acesta ar fi mai bine să se regăsească la art. 328, „Cuprinsul rechizitoriului”, pentru unitatea reglementării.

S-a propus introducerea unui nou alineat după alin. (6), alin. (6¹), cu următorul cuprins:

„(6¹) Dispozițiile alin. (6) se aplică în mod corespunzător și atunci când judecătorul de cameră preliminară constată că fapta pentru care s-a dispus trimiterea în judecată ar trebui să primească o altă încadrare juridică, ce ar atrage competența unei alte instanțe.”

Propunerea urmărește reglementarea unor situații constatate în practică, când din probele administrate se prefigura o altă încadrare juridică a faptei imputate inculpatului, care ar fi atras o altă competență a organelor judiciare.

În ceea ce privește propunerea de abrogare a alin. (7), aceasta nu a fost însușită, pentru considerentele arătate la art. 3.

➤ A fost însușită propunerea de modificare a art. 348 alin. (2).

➤ În ceea ce privește articolul 352, s-a propus abrogarea alin. (11) și (12).

Astfel, referitor la propunerile transmise de inițiator, s-a subliniat faptul că nu intră în atribuțiile instanțelor de judecată să dispună declasificarea totală, declasificarea parțială sau trecerea într-un alt grad de clasificare a acestor informații, această măsură fiind de resortul instituției/autorității care a dispus clasificarea.

Apoi, s-a apreciat că locul reglementării propuse pentru alin. (11) și (12) nu este în cuprinsul art. 352, care vizează etapa judecătii, ci la art. 103 – Aprecierea probelor.

➤ Nu a fost însușită propunerea de completare a art. 375, fiind mai potrivită modificarea art. 103 alin. (3), în sensul propus mai sus.

➤ Cu privire la art. 392, s-a propus reformularea textului, astfel:

„(1) La deliberare iau parte numai membrii completului în fața caruia a avut loc dezbateră, aceștia fiind ținuți să se pronunțe chiar dacă nu mai sunt judecători ai instanței respective, cu excepția cazului în care, în condițiile legii, le-a încetat calitatea de judecător sau sunt suspendați din funcție, când cauza se repune pe rol.”

Propunerea este similară dispozițiilor art. 395 alin. (3) din Codul de procedură civilă, care prevăd: „(3) Judecătorul care a luat parte la judecată este ținut să se pronunțe chiar dacă nu mai este judecător al instanței respective, cu excepția cazului în care, în condițiile legii, i-a încetat calitatea de judecător sau este suspendat din funcție. În această situație, procesul se repune pe rol, cu citarea părților, pentru ca ele să pună din nou concluzii în fața completului de judecată legal constituit.”

Astfel, atâta timp cât judecătorul este în funcție, chiar dacă își exercită activitatea într-o altă instanță, nu există nici un argument de natură juridică care să îl împiedice să se pronunțe, fiind respectat principiul continuității, cât și principiul celerității în soluționarea cauzelor.

➤ S-a formulat propunerea de modificare a art. 396 alin. (1) și (2), astfel:

„(1) Instanța hotărăște asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunțând, după caz, condamnarea sau aplicarea unei măsuri educative, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea, încetarea procesului penal.

(2) Condamnarea sau, după caz, aplicarea unei măsuri educative se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.”

➤ Nu a fost însușită propunerea de modificare a art. 406.

Astfel, în ceea ce privește alin. (2), decizia CEDO invocată în Expunerea de motive viza redactarea hotărârii, nu semnarea ei. Pe de altă parte, modificarea nu este necesară, reglementarea actuală fiind una corespunzătoare și, mai mult, formularea propusă - *membrii completului care au participat la administrarea probelor și judecata în fond* – fiind de natură a genera discuții.

Referitor la alin. (4), propunerea nu se justifică, căci odată pronunțată hotărârea, nu mai este posibilă repunerea cauzei pe rol, indiferent de considerente.

➤ Nu au fost însușite propunerile de modificare și, respectiv, completare a art. 421.

Astfel, s-a apreciat că dispozițiile actuale ale art. 421 pct. 2 lit. a) și b) CPP sunt adecvate, neimpunându-se modificarea acestora.

Referitor la pct. 2 lit. b), propunerea repetă dispozițiile existente referitoare la rejudecare în situația unui caz de nulitate absolută.

Cât privește propunerea vizând introducerea alin. (2) - propunere ce atrage modificarea pct. 2 lit. a) – s-a reținut că nu s-a ținut cont de natura juridică a apelului, care este o cale ordinară de atac, cu o devoluție atât în fapt, cât și în drept, prin intermediul căreia instanța de control judiciar (al doilea grad de jurisdicție) remediază, în limitele efectelor prevăzute de art. 417-419 Cod procedură penală, atât greșelile de drept, cât și erorile de fapt strecurate pe durata judecării în primă instanță și în hotărârea atacată.

De altfel, Curtea CEDO, pe tărâmul art. 6, nu pretinde probe noi, ci readministrarea, în fața instanței de apel, a probelor în acuzare.

➤ Nu a fost însușită propunerea de modificare a art. 426, în forma propusă.

S-a apreciat că modificările propuse conduc, practic, la suprapunerea unei căi extraordinare de atac (contestația în anulare) peste o cale ordinară de atac (apelul).

În plus, nu este clar ce modificări s-a dorit a fi aduse în ceea ce privește cazul prevăzut actualmente la lit. f), care se regăsește în propunere la lit. f) și g).

S-a apreciat, însă, necesară introducerea a două noi alineate, alin. (2) și (3) cu următorul cuprins:

„(2) Cazurile prevăzute la alin. (1) lit. (b), d) teza a II-a și i) pot constitui temei al desființării hotărârii a cărei anulare se cere doar dacă nu au fost invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului ori dacă, deși au fost invocate, instanța a omis să se pronunțe asupra lor.

(3) Prin excepție de la alin. (2), cazul prevăzut la alin. (1) lit. d) teza a II-a neinvocat pe calea apelului sau în cursul judecării apelului poate constitui motiv de contestație în anulare numai dacă cel care-l invocă s-a aflat în imposibilitatea de a-l invoca pe calea apelului sau în cursul judecării apelului.”

De asemenea, s-a apreciat necesară modificarea alin. (1) lit. i), astfel:

„i) când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă sau când s-au pronunțat mai multe hotărâri judecătorești definitive prin care s-au soluționat cereri având același obiect.”

În acest sens, s-a avut în vedere faptul că, în practică există cazuri în care instanțe diferite soluționează cereri de modificare a pedepsei (conform art. 585), de aplicare a legii penale mai favorabile (art. 595) sau contestații la executare (art. 598), neexistând vreun text care să reglementeze posibilitatea anulării vreuneia dintre acestea.

➤ Referitor la art. 434:

- Se propune modificarea alin. (1), față de propunerile formulate de Comisia nr. 1 în ceea ce privește partajarea competenței de soluționare a apelurilor împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de judecătoria între tribunale și curți de apel, după cum urmează:

„(1) Pot fi atacate cu recurs în casație deciziile pronunțate de instanțele de apel, cu excepția deciziilor prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor.”

- Se propune abrogarea alin. (2) lit. e), apreciindu-se că nu există vreo justificare pentru care aceste tipuri de soluții să nu poată fi atacate cu recurs în casație.

- A fost însușită propunerea de abrogare a lit. f) de la alin. (2).

- Se propune abrogarea alin. (2) lit. g), apreciindu-se că nu există vreo justificare pentru care aceste tipuri de soluții să nu poată fi atacate cu recurs în casație.

- Nu a fost însușită propunerea de completare a art. 438, apreciindu-se că reglementarea în vigoare este una corespunzătoare, astfel că nu se justifică modificarea sa, cu atât mai mult cu cât propunerile formulate nu țin cont de scopul acestei căi extraordinare de atac, și anume acela de supune instanței supreme judecarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile.

În ceea ce privește alin. (12), s-au avut în vedere și dispozițiile art. 465, ce reglementează „Revizuirea în cazul hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului”,

Referitor la alin. (14) s-a mai reținut că recursul în casație trebuie să poată fi declarat și în defavoarea inculpatului, pentru considerente similare celor reținute de Curtea Constituțională în cuprinsul Deciziei nr. 2/2017, prin care s-a constatat că soluția legislativă potrivit căreia cazul prevăzut de art.453 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală poate fi invocat ca motiv de revizuire numai în favoarea persoanei condamnate sau a celei față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, cu excluderea posibilității revizuirii hotărârii de achitare, este de natură să înfrângă egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea dreptului fundamental de acces liber la justiție.

- Referitor la art. 453, nu a fost însușită propunerea de modificare a alin. (1) lit. f), în raport de Decizia Curții Constituționale nr. 126/2016, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate invocată și s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 453 alin. (1) lit. f) CPP, care nu limitează cazul de revizuire la cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, este neconstituțională.

Textul anterior, supus controlului de constituționalitate, avea o formă similară celei propuse, respectiv: „f) hotărârea s-a întemeiat pe o prevedere legală ce a fost declarată neconstituțională după ce hotărârea a devenit definitivă, în situația în care consecințele încălcării dispoziției constituționale continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.”

Ca urmare a Deciziei Curții Constituționale, prin OUG nr. 18/2016 a fost modificat art. 453 alin. (1) lit. f), în forma în vigoare la acest moment.

Nu a fost însușită propunerea de completare a alin. (1) cu două noi litere, g) și h). Astfel, sub un prim aspect, s-a avut în vedere că, în prezent, dispozițiile art. 465 reglementează „Revizuirea în cazul hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului”, prevăzând posibilitatea de a supune revizuirii hotărârile definitive pronunțate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale ori a dispus scoaterea cauzei de pe rol, ca urmare a soluționării amiabile a litigiului dintre stat și reclamant, dacă vreuna dintre consecințele grave ale încălcării Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a protocoalelor adiționale la aceasta continuă să se producă și nu poate fi remediată decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.

De asemenea, nici introducerea lit. g) nu se justifică, cazul propus neținând seama de specificul revizuirii, cale extraordinară de atac, prin care sunt constatate și înlăturate erorile de judecată intervenite în rezolvarea cauzelor penale.

S-a propus reformularea alin. (3), astfel:

„(3) Cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) poate fi invocat ca motive de revizuire în favoarea persoanei condamnate, a celei față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, precum și în defavoarea persoanei față de care s-a pronunțat o hotărâre de achitare. Cazul prevăzut la alin. (1) lit. f) poate fi invocat ca motive de revizuire în favoarea persoanei condamnate ori a celei față de care s-a aplicat o măsură educativă, a celei față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei.”

Propunerea este corelată cu împrejurarea că nu a fost însușită propunerea de introducere a lit. g) și h). De asemenea, s-a avut în vedere că Decizia Curții Constituționale nr. 2/2017 a vizat doar cazul de revizuire prevăzut la alin. (1) lit. a).

A fost însușită propunerea de modificare a alin. (4).

- Referitor la **art. 457**, nu a fost însușită propunerea de modificare a alin. (1). În acest sens, s-a apreciat că reglementarea actuală este una corespunzătoare. Pe de altă parte, textul propus este unul eliptic – „ori după moartea.”

S-a însușit propunerea de modificare a alin. (2), cu precizarea că referirea la „cererea de revocare” este incorectă, în realitate fiind vorba despre „cererea de revizuire”. Ca atare, s-a propus reformularea textului, astfel:

„(2) Cererea de revizuire în defavoarea condamnatului, a celui achitat sau a celui față de care s-a încetat procesul penal se poate face în termen de 3 luni, care curge:

a) în cazurile prevăzute la art. 453 alin. (1) lit. a)-d), când nu sunt constatate prin hotărâre definitivă, de la data când faptele sau împrejurările au fost cunoscute de persoana care face cererea sau de la data când aceasta a luat cunoștință de împrejurările pentru care constatarea infracțiunii nu se poate face printr-o hotărâre penală, dar nu mai târziu de 3 ani de la data producerii acestora;

b) în cazurile prevăzute la art. 453 alin. (1) lit. a)-d), dacă sunt constatate prin hotărâre definitivă, de la data când hotărârea a fost cunoscută de persoana care face cererea, dar nu mai târziu de un an de la data rămânerii definitive a hotărârii penale;

c) în cazul prevăzut la art. 453 alin. (1) lit. e), de la data când hotărârile ce nu se conciliază au fost cunoscute de persoana care face cererea.”

În ceea ce privește alin. (3) și (4), nu a fost sesizată vreo modificare față de forma în vigoare.

- S-a propus **reformularea art. 466 alin. (2)**, astfel:

„(2) Este considerată judecată în lipsă persoana condamnată care nu a fost citată la proces sau nu a luat cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta, respectiv, deși a avut cunoștință de proces, a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei și nu a putut încunoștința instanța. Nu se consideră judecată în lipsă persoana condamnată care și-a desemnat un apărător ales ori un mandatar, dacă aceștia s-au prezentat oricând în cursul procesului, și nici persoana care, după comunicarea, potrivit legii, a sentinței de condamnare, nu a declarat apel, a renunțat la declararea lui ori și-a retras apelul.”

Astfel, în prezent, dispozițiile alin. (2) teza I impun cumulativ condiția ca persoana condamnată să nu fi fost citată la proces și condiția ca aceasta să nu fi luat cunoștință în niciun alt mod oficial despre proces, însă acestea reprezintă, în fapt, ipoteze distincte în care persoana este considerată judecată în lipsă. În acest sens, pot fi imaginate situații în care, deși nu a fost citată, persoana a luat cunoștință despre proces într-un alt mod oficial, astfel că nu ar mai exista o justificare pentru a fi considerată judecată în lipsă.

- S-a formulat propunerea de modificare a **art. 529**, astfel:

„Art. 529 - Reabilitarea judecătorească

Competentă să se pronunțe asupra reabilitării judecătorești este judecătoria în a cărei circumscripție domiciliază condamnatul sau în care a avut ultimul domiciliu, dacă la data introducerii cererii domiciliază în străinătate.”

În acest sens, s-a apreciat că verificarea îndeplinirii condițiilor de formă și fond pentru a se putea dispune reabilitarea se poate realiza și de către judecătoria, cum se procedează, de altfel, și în cazul cererilor de liberare condiționată.

Această propunere rezolvă, de altfel, și situația – nereglementată în prezent – în care instanța care a pronunțat hotărârea de condamnare nu mai este competentă material cu judecarea fondului, datorită modificărilor legislative intervenite.

- Nu a fost însușită propunerea de completare a **art. 539** cu un nou alineat, alin. (3). Astfel, s-a apreciat că reglementarea cuprinsă în forma în vigoare a alin. (2) este suficientă. Pe de altă parte, este criticabilă raportarea la o soluție de achitare pentru orice motiv, în condițiile în care aceasta poate interveni, spre exemplu, în cazul dezincriminării faptei, ca urmare a modificărilor legislative intervenite ulterior.
- Referitor la **art. 587**, nu a fost însușită propunerea de modificare a alin. (2), în condițiile în care nu au fost învederate considerentele care ar justifica reducerea la jumătate a termenului actual, de 1 an.

Nu a fost însușită propunerea de modificare a alin. (3), apreciindu-se că eliminarea posibilității procurorului de a ataca hotărârea de acordare a liberării condiționate este nejustificată, în condițiile în care Ministerul Public apără interesele generale ale societății.

S-a propus reformularea textului propus pentru alin. (3¹), astfel:

„(3¹) La judecarea cauzelor privind liberarea condiționată participă procurori ai parchetelor de pe lângă judecătoria, respectiv tribunalul instanței investite cu soluționarea cererii de liberare sau a contestației, indiferent de parchetul care a instrumentat cauza.”

- S-a propus reformularea textului **art. 598 alin. (1) lit. d)**, astfel:

”d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei, inclusiv o decizie a Curții Constituționale prin care a fost admisă o excepție de neconstituționalitate referitoare la infracțiunea pe care s-a întemeiat hotărârea penală pronunțată.”

Astfel, s-a apreciat că sancționarea unei norme de drept și scoaterea ei din ordinea juridică produce efecte față de toată lumea, nefiind echitabil ca persoane care au fost judecate, aflate în situații similare, să aibă un tratament diferit pe considerentul că nu se încadrează în ipoteza de revizuire prevăzută la art. 453 alin. (1) lit. f). Cum acel text nu poate fi modificat corespunzător, dată fiind pronunțarea anterioară a Curții Constituționale, este necesară găsirea unui remediu, respectiv cel propus.

În ceea ce privește dispozițiile referitoare la invocarea unei legi penale mai favorabile, în prezent, la Art. 595 - Intervenirea unei legi penale noi se prevede că, atunci când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau a hotărârii prin care s-a aplicat o măsură educativă intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea ori o lege care prevede o pedeapsă sau o măsură educativă mai ușoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, instanța ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art. 4 și 6 din Codul penal.

Indiferent de însușirea sau nu a propunerilor formulate de Consiliul Superior al Magistraturii, s-a apreciat că este necesară **reanalizarea și reformularea dispozițiilor finale și tranzitorii, care nu pot fi primite în forma propusă.**

De asemenea, în măsura însușirii propunerilor de modificare a unora dintre dispozițiile referitoare la competență, s-a apreciat că ar fi necesar a se prevedea un termen de intrare în vigoare a acestor dispoziții care să fie ulterior intrării în vigoare a celorlalte dispoziții din Lege, pentru a da posibilitatea reconfigurării corespunzătoare a schemelor de personal de la nivelul tribunalelor, astfel încât să poată fi preluat volumul de activitate suplimentar, fără afectarea activității acestor instanțe.

În acest sens, Consiliul Superior al Magistraturii își afirmă disponibilitatea de a revedea textele referitoare la dispozițiile tranzitorii ulterior deciziei ce se va lua în privința modificărilor ce urmează a fi aduse Codului de procedură penală.

S-a propus și **modificarea dispozițiilor art. 231 alin. (2) din Codul penal**, care prevăd, în prezent, că împăcarea înlătură răspunderea penală în cazul faptelor prevăzute la art. 228, art. 229 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) și art. 230.

Art. 228 Cod penal incriminează Furtul.

Art. 229 incriminează Furtul calificat, dispozițiile alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) prevăzând:

(1) Furtul săvârșit în următoarele împrejurări:

a) într-un mijloc de transport în comun;

b) în timpul nopții;

c) de o persoană mascată, deghizată sau travestită;

d) prin efracție, escaladare sau prin folosirea fără drept a unei chei adevărate ori a unei chei mincinoase;

e) prin scoaterea din funcțiune a sistemului de alarmă ori de supraveghere, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Dacă furtul a fost săvârșit în următoarele împrejurări:

a)

b) prin violare de domiciliu sau sediu profesional;

c) de o persoană având asupra sa o armă,

pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

Art. 230 incriminează Furtul în scop de folosință, astfel:

(1) Furtul care are ca obiect un vehicul, săvârșit în scopul de a-l folosi pe nedrept, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în art. 228 sau art. 229, după caz, ale cărei limite speciale se reduc cu o treime.

(2) Cu pedeapsa prevăzută în alin. (1) se sancționează folosirea fără drept a unui terminal de comunicații al altuia sau folosirea unui terminal de comunicații racordat fără drept la o rețea, dacă s-a produs o pagubă.

Propunerea vizează păstrarea posibilității împăcării doar în cazul infracțiunii de furt prev. de art. 228, de o gravitate mai redusă, precum și a infracțiunii prev. de art. 230 rap. la art. 228 Cod penal.

La articolul 231, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul faptelor prevăzute la art. 228 și la art. 230 rap. la art. 228, împăcarea înlătură răspunderea penală.”

De asemenea, având în vedere că, de principiu, Comisia Specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției a fost de acord cu propunerea de eliminare a camerei preliminare, în ședința din data de **6 iunie 2018** au fost formulate propuneri corespunzătoare de modificare și completare a Codului de procedură penală, după cum urmează:

La articolul 3 alineatul (1), litera c) se abrogă.

La articolul 3, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare.”

La articolul 3, alineatul (6) se abrogă.

La articolul 30, litera d) se abrogă.

Articolul 48 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 48 - Competența în caz de schimbare a calității inculpatului

(1) Când competența instanței este determinată de calitatea inculpatului, instanța rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul, după săvârșirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, în cazurile când:

- a) fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului;
- b) s-a pronunțat încheierea prevăzută la art. 370².

(2) Dobândirea calității după săvârșirea infracțiunii nu determină schimbarea competenței, cu excepția infracțiunilor săvârșite de persoanele prevăzute la art. 40 alin. (1).”

Denumirea Secțiunii a 4-a – „Competența judecătorului de drepturi și libertăți și a judecătorului de cameră preliminară” din Cap. II al Titlului III din Partea Generală se modifică astfel:
Secțiunea a 4-a - Competența judecătorului de drepturi și libertăți

Articolul 54 se abrogă.

La articolul 64, alineatele (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Judecătorul de drepturi și libertăți nu poate participa, în aceeași cauză, la judecata în fond sau în căile de atac.

(5) Judecătorul care a participat la soluționarea plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată sau care a soluționat cererea de confirmare a renunțării la urmărire penală ori cererea de confiscare sau de desființare a unui înscris nu poate participa, în aceeași cauză, la judecata în fond sau în căile de atac.

La articolul 65, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dispozițiile art. 64 alin. (2) se aplică procurorului și magistratului-asistent sau, după caz, grefierului, când cauza de incompatibilitate există între ei sau între vreunul dintre ei și judecătorul de drepturi și libertăți sau unul dintre membrii completului de judecată.”

La articolul 67, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Judecătorul de drepturi și libertăți sau completul în fața căruia s-a formulat recuzarea, cu participarea judecătorului recuzat, se pronunță asupra măsurilor preventive.”

La articolul 68, alineatele (1) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Abținerea sau recuzarea judecătorului de drepturi și libertăți se soluționează de un judecător de la aceeași instanță.

.....
(4) Abținerea sau recuzarea grefierului se soluționează de judecătorul de drepturi și libertăți sau, după caz, de completul de judecată.”

Articolul 70 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 70 - Procedura de soluționare a abținerii sau recuzării procurorului

(1) În cursul urmăririi penale, asupra abținerii sau recuzării procurorului se pronunță procurorul ierarhic superior. Declarația de abținere sau cererea de recuzare se adresează acestuia, sub sancțiunea inadmisibilității.

(2) Inadmisibilitatea se constată de procurorul în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare.

(3) Procurorul ierarhic superior soluționează cererea în 48 de ore, prin ordonanță care nu este supusă niciunei căi de atac.

(4) În cursul urmăririi penale, procurorul recuzat poate participa la soluționarea cererii privitoare la măsura preventivă și poate efectua acte sau dispune orice măsuri care justifică urgența.

(5) În caz de admitere a abținerii sau a recuzării, procurorul ierarhic superior stabilește în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse se mențin.

(6) În cursul urmăririi penale, atunci când procedura este în fața judecătorului de drepturi și libertăți, sau în faza de judecată, declarația de abținere sau cererea de recuzare a procurorului care participă la ședința de judecată se adresează sub sancțiunea inadmisibilității, judecătorului de drepturi și libertăți sau completului de judecată. Inadmisibilitatea declarației de abținere sau a cererii de recuzare a procurorului este constatată de judecătorul sau completul în fața căruia s-a formulat.

(7) Abținerea sau recuzarea procurorului care participă la ședința de judecată se soluționează de judecătorul de drepturi și libertăți sau de completul de judecată în fața căreia a fost ridicată, în camera de consiliu, în cel mult 24 de ore. Dacă apreciază necesar pentru soluționarea cererii, se pot efectua orice verificări și pot fi ascultați subiecții procesuali principali, părțile și procurorul care se abține ori a cărei recuzare se solicită.

(8) În caz de admitere a abținerii sau a recuzării procurorului care participă la ședința de judecată, judecătorul sau, după caz, completul de judecată va stabili în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse de acest procuror în fața judecătorului de drepturi și libertăți, ori, după caz, în faza de judecată se mențin.

(9) Încheierea prin care se soluționează abținerea ori recuzarea nu este supusă niciunei căi de atac. Este inadmisibilă recuzarea judecătorului chemat să decidă asupra recuzării.”

La articolul 75, alineatele (2) și (3) se abrogă.

La articolul 89, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Suspectul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de unul ori de mai mulți avocați în tot cursul urmăririi penale și al judecării, iar organele judiciare sunt obligate să îi aducă la cunoștință acest drept. Asistența juridică este asigurată atunci când cel puțin unul dintre avocați este prezent.”

La articolul 90, litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) în cursul judecării în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani.”

La articolul 92, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) În cursul judecării, avocatul are dreptul să consulte actele dosarului, să îl asiste pe inculpat, să exercite drepturile procesuale ale acestuia, să formuleze plângeri, cereri, memorii, excepții și obiecțiuni.”

La articolul 126, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul aplicării măsurilor de protecție prevăzute la alin. (1) lit. c) și d), declarația martorului nu va cuprinde adresa reală sau datele sale de identitate, acestea fiind consemnate într-un registru special la care vor avea acces doar organul de urmărire penală, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța, în condiții de confidențialitate.”

La articolul 126, alineatul (7) se abrogă.

La articolul 128, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alineatul (9), cu următorul cuprins:

„(9) Instanța poate dispune încetarea măsurilor de protecție, la cerere sau din oficiu, dacă nu se mai mențin condițiile care au determinat luarea acestora de către procuror sau de către instanță. Dispozițiile alin. (4)-(6) se aplică în mod corespunzător.”

La articolul 145, după alineatul (5) se introduc nouă alineate noi, alineatele (6)- (14), cu următorul cuprins:

"(6) Persoana informată potrivit alin. (1) poate face contestație, atât cu privire la legalitatea, temeinicia și proporționalitatea măsurii de supraveghere tehnică căreia i-a fost supusă și traducerea transcriptelor realizate pe baza unor discuții într-o altă limbă decât cea română, cât și cu privire la legalitatea modalității de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică.

(7) Contestația prevăzută de alin. (6) se adresează instanței de judecată în cadrul căreia funcționează judecătorul de drepturi și libertăți care a dispus sau confirmat măsura de supraveghere tehnică și se soluționează de către judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța superioară, respectiv de completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție, atunci când măsura a fost dispusă sau confirmată de Înalta Curte de Casație și Justiție în ședință în camera de consiliu, cu participarea procurorului și cu citirea persoanei care a formulat contestația.

(8) Termenul de formulare a contestației este de 10 zile și curge:

a) de la data la care procurorul a informat, potrivit alin. (1), persoana care a fost supusă unei măsuri de supraveghere tehnică, atunci când se contestă legalitatea, temeinicia și proporționalitatea respectivei măsuri de supraveghere tehnică;

b) de la data la care persoana care a fost supusă unei măsuri de supraveghere tehnică, alta decât inculpatul, a luat cunoștință, la cerere, de conținutul proceselor verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere tehnică efectuate ori de la data la care i s-a asigurat, la cerere, ascultarea convorbirilor, comunicărilor sau conversațiilor ori vizionarea imaginilor rezultate din activitatea de supraveghere tehnică, atunci când se contestă modul de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică.

(9) Când contestația prevăzută de alin. (6) se referă la un mandat de supraveghere tehnică ori la modalitatea de punere în executare a unui mandat de supraveghere tehnică dispus ori încuviințat de judecătorul de drepturi și libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, aceasta este soluționată de completul competent, potrivit legii, de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

(10) Contestația prevăzută de alin. (6) se soluționează prin încheiere, care nu este supusă niciunei căi de atac, putându-se pronunța una dintre următoarele soluții:

1. respingerea cererii:

a) când contestația este tardivă;

b) când se apreciază că măsura de supraveghere tehnică a fost dispusă ori confirmată în condițiile legii sau era întemeiată și proporțională;

c) când se apreciază că punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică s-a făcut în condițiile legii;

2. admiterea cererii:

a) când se apreciază că măsura de supraveghere tehnică nu a fost dispusă ori confirmată în condițiile legii sau nu era întemeiată și proporțională;

b) când se apreciază că punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică nu s-a făcut în condițiile legii.

(11) Dacă în cauza în care a fost dispusă măsura de supraveghere tehnică a fost sesizată instanța prin rechizitoriu, contestația prevăzută de alin. (6) se depune la instanță și se soluționează de completul de judecată. Dispozițiile alin. (8) și (10) se aplică în mod corespunzător.

(12) În caz de admitere a cererii, probele astfel obținute sunt distruse în totalitate și nu pot fi utilizate în cadrul niciunui proces penal și pentru dovedirea vreunei fapte penale.

(13) Procurorul distruge înregistrările obținute în mod nelegal și întocmește un proces-verbal în acest sens, care se depune la dosarul cauzei."

La articolul 146, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dacă în cauză instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare, de aplicare a unei măsuri educative, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, de achitare ori încetare a procesului penal, rămasă definitivă, suportul material sau copia acestuia se

conservă prin arhivare odată cu dosarul cauzei la sediul instanței, în locuri speciale, cu asigurarea confidențialității.”

La articolul 149, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Procurorul, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată are dreptul de a cunoaște adevărata identitate a investigatorului sub acoperire și a colaboratorului, cu respectarea secretului profesional.”

La articolul 203, alineatele (2), (3), (5) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) și c) pot fi luate față de inculpat, în cursul urmăririi penale, de către procuror și de către judecătorul de drepturi și libertăți, iar în cursul judecății, de către instanța de judecată.

(3) Măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. d) și e) pot fi luate față de inculpat, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de drepturi și libertăți, iar în cursul judecății, de către instanța de judecată.

.....
(5) În cursul urmăririi penale, cererile, propunerile, plângerile și contestațiile privitoare la măsurile preventive se soluționează în camera de consiliu, prin încheiere motivată, care se pronunță în camera de consiliu.

.....
(7) Încheierile pronunțate de judecătorul de drepturi și libertăți sau de instanța de judecată se comunică inculpatului și procurorului care au lipsit de la pronunțare.”

Articolul 205 se abrogă.

Articolul 207 se abrogă.

Articolul 208 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 208 – (1) Când procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului față de care s-a dispus o măsură preventivă, rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, se înaintează instanței competente, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia.

(2) În termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului, instanța verifică din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive, înainte de expirarea duratei acesteia, cu citarea inculpatului.

(3) Dispozițiile art. 235 alin. (4) - (6) se aplică în mod corespunzător.

(4) Când constată că temeiurile care au determinat luarea măsurii se mențin sau există temeuri noi care justifică o măsură preventivă, instanța dispune prin încheiere menținerea măsurii preventive față de inculpat.

(5) Când constată că au încetat temeiurile care au determinat luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive și nu există temeuri noi care să o justifice ori în cazul în care au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii preventive, instanța dispune prin încheiere revocarea acesteia și punerea în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.

(6) În tot cursul judecății, instanța, din oficiu, prin încheiere, verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, dacă subsistă temeiurile care au determinat menținerea măsurii preventive dispuse față de inculpat sau dacă au apărut temeuri noi, care să justifice menținerea acestor măsuri. Dispozițiile alin. (3)-(5) se aplică în mod corespunzător.

(7) În cadrul procedurii de verificare a măsurilor preventive se poate dispune și modificarea obligațiilor din conținutul acestora.

Articolul 208¹ se abrogă.

La articolul 211, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Instanța de judecată, în cursul judecării, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1).”

Articolul 214 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 214 - Luarea măsurii controlului judiciar de către instanța de judecată

(1) Instanța de judecată în fața căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere, luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu.

(2) Instanța de judecată sesizată potrivit alin. (1) dispune citarea inculpatului. Ascultarea inculpatului este obligatorie dacă acesta se prezintă la termenul fixat.

(3) Prezența avocatului inculpatului și participarea procurorului sunt obligatorii.

La articolul 215, alineatul (1) litera a) și alineatele (6), (7) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Pe timpul cât se află sub control judiciar, inculpatul trebuie să respecte următoarele obligații:

a) să se prezinte la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

.....
(6) Instituția, organul sau autoritatea prevăzute la alin. (4) verifică periodic respectarea obligațiilor de către inculpat, iar în cazul în care constată încălcări ale acestora, sesizează de îndată procurorul, în cursul urmăririi penale, sau instanța de judecată, în cursul judecării.

(7) În cazul în care, pe durata măsurii controlului judiciar, inculpatul încalcă, cu rea-credință, obligațiile care îi revin sau există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată, la cererea procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege.

.....
(9) Dispozițiile alin. (8) teza I se aplică în mod corespunzător și în cursul judecării, când instanța de judecată dispune, prin încheiere, la cererea motivată a procurorului sau a inculpatului ori din oficiu, după ascultarea inculpatului. Încheierea poate fi contestată în condițiile art. 206, care se aplică în mod corespunzător.”

La articolul 215¹, alineatele (7) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(7) Instanța, în cursul judecării, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat pe o durată ce nu poate depăși 60 de zile.

(8) În cursul judecării, durata totală a controlului judiciar nu poate depăși un termen rezonabil și, în toate cazurile, nu poate depăși 5 ani de la momentul trimiterii în judecată.”

La articolul 216, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Instanța de judecată, în cursul judecării, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar pe cauțiune față de inculpat, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1).”

La articolul 217, alineatul (9) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(9) În cazul în care, pe durata măsurii controlului judiciar pe cauțiune, inculpatul încalcă, cu rea-credință, obligațiile care îi revin sau există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată, la cererea motivată a procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege.”

La articolul 218, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Arestul la domiciliu se dispune de către judecătorul de drepturi și libertăți sau de către instanța de judecată, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 223 și luarea acestei măsuri este necesară și suficientă pentru realizarea unuia dintre scopurile prevăzute la art. 202 alin. (1).

Articolul 220 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 220 - Luarea măsurii arestului la domiciliu de către instanța de judecată

(1) Instanța de judecată în fața căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere, arestul la domiciliu al inculpatului, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu.

(2) Instanța de judecată, sesizată conform alin. (1), dispune citarea inculpatului. Audierea inculpatului este obligatorie dacă acesta se prezintă la termenul fixat.

(3) Asistența juridică a inculpatului și participarea procurorului sunt obligatorii.

(4) Dispozițiile art. 219 alin. (4), (7) și (9) se aplică în mod corespunzător.

(5) Luarea măsurii arestului la domiciliu față de persoana față de care mai fusese dispusă o măsură preventivă privativă de libertate, cu excepția reținerii, nu se poate baza pe aceleași temeuri care au fundamentat dispunerea primei măsuri preventive privative de libertate, în lipsa unor temeuri noi care fac necesară privarea sa de libertate.”

La articolul 221, alineatele (2) lit. a), (3), (6)-(9) și (11) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Pe durata arestului la domiciliu, inculpatul are următoarele obligații:

a) să se prezinte în fața organului de urmărire penală, a judecătorului de drepturi și libertăți sau a instanței de judecată ori de câte ori este chemat;

(3) Judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată poate dispune ca pe durata arestului la domiciliu inculpatul să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere.

.....
(6) La cererea scrisă și motivată a inculpatului, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată, prin încheiere, îi poate permite acestuia părăsirea imobilului pentru prezentarea la locul de muncă, la cursuri de învățământ sau de pregătire profesională ori la alte activități similare sau pentru procurarea mijloacelor esențiale de existență, precum și în alte situații temeinic justificate, pentru o perioadă determinată de timp, dacă acest lucru este necesar pentru realizarea unor drepturi ori interese legitime ale inculpatului.

(7) În cazuri urgente, pentru motive întemeiate, inculpatul poate părăsi imobilul, fără permisiunea judecătorului de drepturi și libertăți sau a instanței de judecată, pe durata de timp strict necesară, informând imediat despre aceasta instituția, organul sau autoritatea desemnată cu supravegherea sa și organul judiciar care a luat măsura arestului la domiciliu ori în fața căruia se află cauza.

(8) Copia încheierii judecătorului de drepturi și libertăți sau a instanței de judecată prin care s-a luat măsura arestului la domiciliu se comunică, de îndată, inculpatului și instituției, organului sau autorității desemnate cu supravegherea sa, organului de poliție în a cărei circumscripție locuiește acesta, serviciului public comunitar de evidență a persoanelor și organelor de frontieră.

(9) Instituția, organul sau autoritatea desemnate de organul judiciar care a dispus arestul la domiciliu verifică periodic respectarea măsurii și a obligațiilor de către inculpat, iar în cazul în care constată încălcări ale acestora, sesizează de îndată procurorul, în cursul urmăririi penale, sau instanța de judecată, în cursul judecății.

.....
(11) În cazul în care inculpatul încalcă cu rea-credință măsura arestului la domiciliu sau obligațiile care îi revin ori există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi și libertăți ori instanța de judecată, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu, poate dispune înlocuirea arestului la domiciliu cu măsura arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege.”

La articolul 222, alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(12) În cursul judecății, măsura arestului la domiciliu poate fi dispusă pe o perioadă de cel mult 30 de zile. Dispozițiile art. 239 se aplică în mod corespunzător.”

La articolul 223, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Măsura arestării preventive poate fi luată de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, sau de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza, în cursul judecății, numai dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune și există una dintre următoarele situații:

- a) inculpatul a fugit ori s-a ascuns, în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată, ori a făcut pregătiri de orice natură pentru astfel de acte;
- b) inculpatul încearcă să influențeze un alt participant la comiterea infracțiunii, un martor ori un expert sau să distrugă, să altereze, să ascundă ori să sustragă mijloace materiale de probă sau să determine o altă persoană să aibă un astfel de comportament;
- c) inculpatul exercită presiuni asupra persoanei vătămate sau încearcă să realizeze o înțelegere frauduloasă cu aceasta;
- d) există suspiciunea rezonabilă că, după punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune sau pregătește săvârșirea unei noi infracțiuni.”

La articolul 231, alineatele (4) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Organul de poliție procedează la arestarea persoanei arătate în mandat, căreia îi predă un exemplar al acestuia, într-una din formele prevăzute la alin. (1) sau (2), după care o conduce în cel mult 24 de ore la judecătorul de drepturi și libertăți care a dispus măsura arestării preventive ori la completul la care se află spre soluționare dosarul cauzei.

.....
(6) În cazul în care arestarea preventivă a inculpatului a fost dispusă în lipsă din cauza stării sănătății, din cauză de forță majoră sau stare de necesitate, inculpatul este prezentat, la încetarea acestor motive, judecătorului de drepturi și libertăți care a luat măsura ori, după caz, completului la care se află spre soluționare dosarul cauzei.”

Articolul 238 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 238 - Arestarea preventivă a inculpatului în cursul judecății

(1) Arestarea preventivă a inculpatului poate fi dispusă în cursul judecății, de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza, din oficiu ori la propunerea motivată a procurorului, pentru o perioadă de cel mult 30 de zile, pentru aceleași temeuri și în aceleași condiții ca și arestarea preventivă dispusă de către judecătorul de drepturi și libertăți în cursul urmăririi penale. Dispozițiile art. 225 - 232 se aplică în mod corespunzător.

(2) Măsura prevăzută la alin. (1) se poate dispune de către instanța de judecată în compunerea prevăzută de lege. În acest caz, mandatul de arestare preventivă este emis de către președintele completului.

(3) Față de inculpatul care a mai fost anterior arestat preventiv în aceeași cauză, în cursul urmăririi penale sau al judecății, se poate dispune din nou această măsură numai dacă au intervenit temeuri noi care fac necesară privirea sa de libertate.”

La articolul 239, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data sesizării instanței de judecată, în cazul în care inculpatul se află în stare de arest preventiv, și, respectiv, de la data punerii în executare a măsurii, când față de acesta s-a dispus arestarea preventivă în cursul judecății sau în lipsă.”

La articolul 240, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În cazul în care, pe baza actelor medicale, se constată că cel arestat preventiv suferă de o boală care nu poate fi tratată în rețeaua medicală a Administrației Naționale a Penitenciarelor,

administrația locului de deținere dispune efectuarea tratamentului sub pază permanentă în rețeaua medicală a Ministerului Sănătății. Motivele care au determinat luarea acestei măsuri sunt comunicate de îndată procurorului, în cursul urmăririi penale, sau instanței de judecată, în cursul judecății.”

La articolul 241, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Organul judiciar care a dispus această măsură sau, după caz, procurorul, judecătorul de drepturi și libertăți ori instanța de judecată în fața căreia se află cauza constată, prin ordonanță sau încheiere, din oficiu, la cerere sau la sesizarea administrației locului de deținere, încetarea de drept a măsurii preventive, dispunând, în cazul celui reținut sau arestat preventiv, punerea de îndată în libertate, dacă nu este reținut ori arestat în altă cauză.

(3) Judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată se pronunță, prin încheiere motivată, asupra încetării de drept a măsurii preventive chiar și în lipsa inculpatului. Asistența juridică a inculpatului și participarea procurorului sunt obligatorii.”

La articolul 242, alineatele (5), (7), (10)–(12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) Cererea de revocare sau înlocuire a măsurii preventive formulată de inculpat se adresează, în scris, procurorului, judecătorului de drepturi și libertăți sau instanței de judecată, după caz.

(7) În vederea soluționării cererii, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată fixează data de soluționare a acesteia și dispune citarea inculpatului

(10) Dacă cererea are ca obiect înlocuirea măsurii arestării preventive sau a măsurii arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauciune, dacă găsește cererea întemeiată, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată, prin încheiere, dată în camera de consiliu, admite în principiu cererea și stabilește valoarea cauciunii, acordând inculpatului termen pentru depunerea ei.

(11) Dacă se depune cauciunea în termenul fixat, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată, prin încheiere dată în camera de consiliu, admite cererea de înlocuire a măsurii preventive cu măsura controlului judiciar pe cauciune, stabilește obligațiile ce vor reveni inculpatului pe durata măsurii și dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.

(12) Dacă nu se depune cauciunea în termenul fixat, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată, prin încheiere dată în camera de consiliu, în lipsa inculpatului și a procurorului, respinge ca neîntemeiată cererea formulată de inculpat.”

La articolul 245, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Judecătorul de drepturi și libertăți, pe durata urmăririi penale, sau instanța, în cursul judecății, poate dispune obligarea provizorie la tratament medical a suspectului sau inculpatului, dacă se află în situația prevăzută de art. 109 alin. (1) din Codul penal.

(3) Judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra măsurii prevăzute la alin. (1) în camera de consiliu, prin încheiere motivată. Instanța se pronunță asupra măsurii prin încheiere motivată.”

La articolul 246, alineatele (1), (9), (10), (12) și (13) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) În cursul urmăririi penale, dacă apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, procurorul înaintează judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță o propunere motivată de luare față de inculpat a măsurii obligării provizorii la tratament medical.

(9) În cazul când după dispunerea măsurii s-a produs însănătoșirea suspectului sau inculpatului ori a intervenit o ameliorare a stării sale de sănătate care înlătură starea de pericol pentru siguranța publică, judecătorul de drepturi și libertăți care a luat măsura dispune, la sesizarea procurorului ori a medicului de specialitate sau la cererea suspectului ori inculpatului sau a unui membru de familie al acestuia, ridicarea măsurii luate. Dispozițiile alin. (2) - (7) se aplică în mod corespunzător.

(10) Dacă după dispunerea măsurii a fost sesizată instanța prin rechizitoriu, ridicarea acesteia, potrivit alin. (9), se dispune de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza.

.....
(12) Dacă suspectul sau inculpatul încalcă cu rea-credință măsura obligării provizorii la tratament medical, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța care a luat măsura ori în fața căreia se află cauza dispune, la sesizarea procurorului sau a medicului de specialitate ori din oficiu, internarea medicală provizorie a suspectului sau inculpatului, în condițiile prevăzute la art. 247.

(13) În cazul în care dispune o soluție de netrimitere în judecată, procurorul sesizează instanța pentru luarea, confirmarea ori, după caz, înlocuirea sau încetarea măsurii. Instanța, în camera de consiliu, cu participarea procurorului, ascultă, dacă este posibil, persoana supusă măsurii provizorii, în prezența avocatului său, și, după efectuarea unei expertize medico-legale, se pronunță prin încheiere motivată. Împotriva încheierii se poate formula contestație, în termen de 3 zile de la pronunțare, care se soluționează de către instanța ierarhic superioară celei sesizate sau, după caz, de completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție, în camera de consiliu.”

La articolul 247, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale sau instanța, în cursul judecății, poate dispune internarea medicală provizorie a suspectului sau inculpatului care este bolnav mintal ori consumator cronic de substanțe psihoactive, dacă luarea măsurii este necesară pentru înlăturarea unui pericol concret și actual pentru siguranța publică.”

La articolul 248, alineatele (1), (11) și (12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) În cursul urmăririi penale, dacă apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, procurorul înaintează judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță o propunere motivată de luare față de suspect sau inculpat a măsurii internării medicale provizorii.

.....
(11) Dacă după dispunerea măsurii s-a produs însănătoșirea suspectului sau inculpatului ori a intervenit o ameliorare a stării sale de sănătate care înlătură starea de pericol, judecătorul de drepturi și libertăți care a luat măsura dispune, prin încheiere, la sesizarea procurorului ori a medicului curant sau la cererea suspectului ori inculpatului sau a unui membru de familie al acestuia, efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice în vederea ridicării măsurii aplicate.

(12) Dacă după dispunerea măsurii a fost sesizată instanța prin rechizitoriu, ridicarea acesteia, potrivit alin. (11), se dispune de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza.”

La articolul 249, alineatele (1) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

(1) Procurorul, în cursul urmăririi penale sau instanța de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, în cursul judecății, poate lua măsuri asigurătorii, prin ordonanță sau, după caz, prin încheiere motivată, pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune.

(6) Măsurile asigurătorii prevăzute la alin. (5) se pot lua, în cursul urmăririi penale și al judecării, și la cererea părții civile. Măsurile asigurătorii luate din oficiu de către organele judiciare prevăzute la alin. (1) pot folosi și părții civile.”

La articolul 250, alineatele (5¹) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5¹) Dacă, până la soluționarea contestației formulate conform alin. (1), a fost sesizată instanța prin rechizitoriu, contestația se înaintează acesteia, spre competență soluționare. Instanța soluționează contestația prin încheiere definitivă.

(6) Împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de instanța de judecată, procurorul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație la această instanță, în termen de 3 zile de la data punerii în executare a măsurii.”

La articolul 250¹, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea unei măsuri asigurătorii de către instanța de judecată sau de instanța de apel, inculpatul, procurorul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune, după caz, la instanța de judecată sau instanța de apel care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, instanței ierarhice superioare, în termen de 48 de ore de la înregistrare.

(2) Contestația împotriva încheierii prin care Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în primă instanță sau în apel, a luat o măsură asigurătorie se soluționează de Completul de 5 judecători.”

După articolul 250¹ se introduce un nou articol, art. 250², cu denumirea marginală – Ridicarea, la cerere, a măsurilor asigurătorii și cu următorul cuprins:

„Art. 250² - (1) În tot cursul procesului penal, măsurile asigurătorii pot fi ridicate, în tot sau în parte, de către organul judiciar în fața căruia se află cauza, din oficiu sau la cererea persoanei interesate, dacă nu mai subzistă ori s-au modificat temeiurile care au impus luarea acestora. În cursul judecării, cererea de ridicare a măsurilor asigurătorii poate fi formulată și de procuror.

(2) Ridicarea măsurii asigurătorii se dispune prin ordonanță de către procuror și prin încheiere de către instanța de judecată sau instanța de apel.

(3) Împotriva ordonanței sau încheierii prin care s-a dispus ridicarea măsurii asigurătorii sau a fost respinsă cererea de ridicare a măsurii asigurătorii, persoana interesată sau, după caz, procurorul pot face contestație, dispozițiile art. 250 și 250¹ fiind aplicabile în mod corespunzător. Contestația împotriva ordonanței sau încheierii prin care s-a dispus ridicarea măsurii asigurătorii este suspensivă de executare.”

Articolul 251 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 251 - Organele care aduc la îndeplinire măsurile asigurătorii

Ordonanța sau încheierea de luare a măsurii asigurătorii se aduce la îndeplinire de către organele de cercetare penală, precum și de către organele competente potrivit legii, din dispoziția organului de urmărire penală sau a instanței de judecată, după caz.”

La articolul 252, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Obiectele prevăzute la alin. (4) și (5) se predau în termen de 48 de ore de la ridicare. Dacă obiectele sunt strict necesare urmăririi penale sau judecării, depunerea se face ulterior, dar nu mai târziu de 48 de ore de la pronunțarea în cauză a unei soluții definitive.”

La articolul 253, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Pentru bunurile imobile sechestrare, procurorul sau instanța de judecată care a dispus instituirea sechestrului cere organului competent notarea ipotecară asupra bunurilor sechestrare,

anexând copie de pe ordonanța sau încheierea prin care s-a dispus sechestrul și un exemplar al procesului-verbal de sechestrul.”

La articolul 254, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Sumele de bani prevăzute la alin. (1) vor fi consemnate de către debitori, după caz, la dispoziția organului judiciar care a dispus poprirea sau a organului de executare, în termen de 5 zile de la scadență, recipisele urmând a fi predate procurorului ori instanței de judecată în termen de 24 de ore de la consemnare.”

La articolul 255, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Dacă procurorul sau judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, sau instanța de judecată, în cursul judecării, constată, la cerere sau din oficiu, că lucrurile ridicate de la suspect ori inculpat sau de la orice persoană care le-a primit spre a le păstra sunt proprietatea persoanei vătămate sau a altei persoane ori au fost luate pe nedrept din posesia sau deținerea acestora, dispune restituirea acestor lucruri. Dispozițiile art. 250 se aplică în mod corespunzător.”

Articolul 267 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În vederea realizării procedurii de citare, a comunicării actelor de procedură sau a aducerii cu mandat la desfășurarea procedurilor, procurorul, judecătorul de drepturi și libertăți și instanța au drept de acces direct la bazele electronice de date deținute de organele administrației de stat.
(2) Organele administrației de stat care dețin baze electronice de date sunt obligate să colaboreze cu procurorul, cu judecătorul de drepturi și libertăți sau cu instanța de judecată în vederea asigurării accesului direct al acestora la informațiile existente în bazele electronice de date, în condițiile legii.”

La articolul 274, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 274 - Plata cheltuielilor avansate de stat în caz de renunțare la urmărirea penală, condamnare, amânarea aplicării pedepsei sau renunțarea la aplicarea pedepsei

(1) În caz de renunțare la urmărirea penală, condamnare, aplicare a unei măsuri educative, amânare a aplicării pedepsei sau renunțare la aplicarea pedepsei, suspectul sau, după caz, inculpatul este obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, cu excepția cheltuielilor privind avocații din oficiu și interpreții desemnați de organele judiciare, care rămân în sarcina statului.”

La articolul 275 alineatul (1) pct. 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. dacă suspectul sau inculpatul cere continuarea procesului penal, cheltuielile judiciare sunt suportate de către:

.....

b) suspect sau inculpat, atunci când se dispune clasarea pentru alte situații decât cele prevăzute în dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. a) - c) ori încetarea procesului penal;”

La articolul 275 alineatul (1) pct. 4 se abrogă.

La articolul 275, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Dispozițiile alin. (1) pct. 1 și 2 și ale alin. (2) - (4) se aplică în mod corespunzător, inclusiv cu privire la suspect, în cazul dispunerii în cursul urmăririi penale a unei soluții de clasare și în situația respingerii unei plângeri formulate împotriva actelor și măsurilor dispuse de organele de urmărire penală.”

La articolul 276, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

Art. 276 - Plata cheltuielilor judiciare făcute de părți

(1) În caz de condamnare, aplicare a unei măsuri educative, renunțare la urmărirea penală, renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, inculpatul este obligat să plătească persoanei vătămate, precum și părții civile căreia i s-a admis acțiunea civilă cheltuielile judiciare făcute de acestea.

La articolul 278, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Erorile materiale evidente din cuprinsul unui act procedural se îndreaptă de însuși organul de urmărire penală, de judecătorul de drepturi și libertăți sau de instanța care a întocmit actul, la cererea celui interesat ori din oficiu.”

La articolul 281 alineatul (1), după litera b) se introduce o literă nouă, litera b¹), cu următorul cuprins:

„b¹) competența materială și competența personală a organului de urmărire penală, atunci când urmărirea penală a fost efectuată de un organ de urmărire penală inferior celui legal competent;”

La articolul 281 alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin. (1) lit. a), b), c) și d) poate fi invocată în orice stare a procesului.”

La articolul 281, după alineatul (3) se introduce un alineat nou, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

(3¹) Încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin. (1) lit. b¹) poate fi invocată:

a) până la rămânerea definitivă a încheierii prevăzute la art. 370²;

b) în orice stare a procesului, când instanța a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției.

La articolul 281 alineatul (4), literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) până la rămânerea definitivă a încheierii prevăzute de art. 370², dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura prevăzută la art. 370¹ - 370⁴;”

b) în orice stare a procesului, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecății, după rămânerea definitivă a încheierii prevăzute la art. 370²;

La articolul 282, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Nulitatea relativă poate fi invocată de procuror, suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată, atunci când există un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate, precum și din oficiu, de către judecătorul de drepturi și libertăți și de instanța de judecată.”

La articolul 282 alineatul (4), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) pe tot parcursul urmăririi penale și cel mai târziu până la termenul de judecată prevăzut la art. 370² alin. (1), dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale;”

La articolul 282 alineatul (4), după litera a) se introduce o literă nouă, litera a¹), cu următorul cuprins:

„a¹) până la rămânerea definitivă a încheierii prevăzute la art. 370², dacă încălcarea a intervenit în procedura prevăzută la art. 370¹ - 370⁴;”

La articolul 282 alineatul (4), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) până la următorul termen de judecată cu procedura completă, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecății, după rămânerea definitivă a încheierii prevăzute la art. 370².”

La articolul 284, alineatele (1), (3) și (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Amenda se aplică de organul de urmărire penală prin ordonanță, iar de judecătorul de drepturi și libertăți și de instanța de judecată, prin încheiere.

.....
(3) Dacă persoana amendată justifică de ce nu și-a putut îndeplini obligația, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată poate dispune anularea ori reducerea amenzii.

.....
(5) Cererea de anulare sau de reducere a amenzii aplicate prin încheiere va fi soluționată de un alt judecător de drepturi și libertăți ori de un alt complet, prin încheiere.”

La articolul 287, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazurile în care procurorul sesizează judecătorul de drepturi și libertăți ori alte autorități prevăzute de lege, în vederea soluționării propunerilor ori cererilor formulate în cursul urmăririi penale, va înainta copii numerotate și certificate de greșă parchetului de pe actele dosarului ori numai de pe cele care au legătură cu cererea sau propunerea formulată. Organul de urmărire penală păstrează originalul actelor, în vederea continuării urmăririi penale.”

După articolul 287 se introduce un nou articol, articolul 287¹, cu denumirea marginală „Trimiterea în format electronic a unor acte de sesizare”, cu următorul cuprins:

„Art. 287¹ - Trimiterea în format electronic a unor acte de sesizare
Rechizitoriul, precum și orice alt act de sesizare a instanței sau a judecătorului de drepturi și libertăți se trimit acestora de către procuror și în format electronic.”

La articolul 315 alineatul (2), literele c)-e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„c) sesizarea instanței cu propunerea de luare a măsurii de siguranță a confiscării speciale;
d) sesizarea instanței cu propunerea de desființare totală sau parțială a unui înscris;
e) sesizarea instanței cu propunerea de luare ori, după caz, de confirmare, de înlocuire sau de încetare a măsurilor de siguranță prevăzute de art. 109 sau 110 din Codul penal, dispozițiile art. 246 alin. (13) aplicându-se în mod corespunzător;”

La articolul 318, alineatele (10) și (12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(10) În situația prevăzută la alin. (12¹), ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală este verificată sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmită de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Când a fost întocmită de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ordonanța este verificată de procurorul șef de secție, iar când a fost întocmită de acesta, verificarea se face de către procurorul general al acestui parchet.

.....
(12) Ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, verificată potrivit alin. (10), se comunică în copie, după caz, persoanei care a făcut sesizarea, părților, suspectului, persoanei vătămate și altor persoane interesate.

La articolul 318, după alineatul (12) se introduce un nou alineat, alin. (12¹), cu următorul cuprins:

„(12¹) În cazurile în care există suspect sau inculpat în cauză, precum și în cazurile în care nu există persoană vătămată, ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală se transmite, spre confirmare, în termen de 10 zile de la data la care a fost emisă, instanței căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.”

La articolul 318, alineatele (13)-(15) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(13) În situația prevăzută la alin. (12¹), instanța stabilește termenul de soluționare și dispune citarea persoanelor interesate. Dacă în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală, petentul și intimații pot formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.

(14) Instanța hotărăște în camera de consiliu, cu participarea procurorului, prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, asupra legalității și temeiniciei soluției de renunțare la urmărirea penală. Neprezentarea persoanelor legal citate nu împiedică soluționarea cererii de confirmare.

(15) Instanța verifică legalitatea și temeinicia soluției de renunțare la urmărirea penală pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a înscrisurilor noi încuviințate și, prin încheiere, admite sau respinge cererea de confirmare formulată de procuror. În cazul în care respinge cererea de confirmare, instanța:

a) desființează soluția de renunțare la urmărire penală și trimite cauza la procuror pentru a începe sau a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;

b) desființează soluția de renunțare la urmărirea penală și dispune clasarea;”

La articolul 318, după alineatul (15) se introduce un nou alineat, alin. (15¹), cu următorul cuprins:

„(15¹) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, instanța verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280-282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii. În acest caz, instanța poate dispune una dintre soluțiile prevăzute la alin. (15) sau poate dispune soluția prevăzută la art. 341 alin. (8) pct. 2 lit. c).”

La articolul 318, alineatul (16) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(16) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (15) este definitivă. Încheierea prin care s-a pronunțat soluția de desființare a soluția de renunțare la urmărire penală și de începere a judecății prevăzută la alin. (15¹) poate fi atacată în condițiile art. 341 alin. (11) și (12).”

La articolul 318, după alineatul (16) se introduc două noi alineate, alin. (17) și (18), cu următorul cuprins:

„(17) În cazul în care instanța a respins cererea de confirmare a soluției de renunțare la urmărirea penală, o nouă renunțare poate fi dispusă pentru alte motive decât cele avute în vedere inițial.

(18) În cazul în care confirmă ordonanța de renunțare la urmărirea penală, instanța sesizată în acest sens de către procuror poate dispune, prin aceeași încheiere, și măsura de siguranță a confiscării speciale sau desființarea unui înscris, dispozițiile art. 5491 aplicându-se în mod corespunzător.”

La articolul 329, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) După verificarea sa potrivit art. 328 alin. (1), un exemplar certificat al rechizitoriului se comunică inculpatului. Comunicarea poate fi realizată și în format electronic.

(3) În situația în care inculpatul nu cunoaște limba română, se vor lua măsuri pentru traducerea autorizată a rechizitoriului, care va fi atașată acestuia. Când nu există traducători autorizați, traducerea rechizitoriului se face de o persoană care poate comunica cu inculpatul.

La articolul 329, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Trimiterea rechizitoriului, însoțit de dosarul cauzei, instanței competente să judece cauza în fond are loc după verificarea îndeplinirii procedurii prevăzute la alin. (2). Dovezile de comunicare se înaintează odată cu dosarul cauzei.”

La articolul 332 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:
„b) restituire a cauzei de către instanță;”

La articolul 334, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:
Art. 334 - Reluarea urmăririi penale în caz de restituire

„(1) Urmărirea penală este reluată atunci când instanța a dispus restituirea cauzei la parchet în temeiul art. 370² alin. (7) lit. b).

(2) În cazul în care hotărârea se întemeiază pe dispozițiile art. 370² alin. (7) lit. a), reluarea se dispune de către conducătorul parchetului ori procurorul ierarhic superior prevăzut de lege, numai atunci când constată că pentru remedierea neregularității este necesară efectuarea unor acte de urmărire penală. Prin ordonanța de reluare a urmăririi penale se vor menționa și actele ce urmează a fi efectuate.”

La articolul 335, alineatele (3)-(6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Când constată că suspectul sau inculpatul nu și-a îndeplinit cu rea-credință obligațiile stabilite conform art. 318 alin. (6), procurorul revocă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale. Dispozițiile alin. (1) și (2) sunt aplicabile și în situația în care procurorul a dispus renunțarea la urmărirea penală și nu există suspect sau inculpat în cauză.

(4) Redeschiderea urmăririi penale este supusă confirmării instanței de judecată, în termen de cel mult 3 zile, sub sancțiunea nulității. Instanța hotărăște în camera de consiliu, cu citarea suspectului sau, după caz, a inculpatului și cu participarea procurorului, prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, asupra legalității și temeiniciei ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale. Neprezentarea persoanelor legal citate nu împiedică soluționarea cererii de confirmare.

(4¹) Instanța, soluționând cererea de confirmare, verifică legalitatea și temeinicia ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror înscrisuri noi încuviințate. Încheierea este definitivă.

(5) În cazul în care s-a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală, redeschiderea urmăririi penale are loc și atunci când instanța a admis plângerea împotriva soluției și a trimis cauza la procuror în vederea completării urmăririi penale sau a respins cererea de confirmare a ordonanței de renunțare la urmărirea penală. Dispozițiile instanței sunt obligatorii pentru organul de urmărire penală.

(6) Dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția infirmă soluția de clasare sau de renunțare la urmărirea penală și dispune redeschiderea urmăririi penale, anterior comunicării ordonanței care cuprinde această soluție, redeschiderea urmăririi penale nu este supusă confirmării instanței.”

La articolul 340, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau a soluției de renunțare la urmărirea penală, în alte cazuri decât cele prevăzute la art. 318 alin. (12¹), dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza.”

Articolul 341 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 341 - Soluționarea plângerii de către instanță

(1) După înregistrarea plângerii, aceasta se trimite în aceeași zi completului legal investit. Plângerea greșit îndreptată se trimite pe cale administrativă organului judiciar competent.

(2) Instanța stabilește termenul de soluționare și dispune citarea petentului și a intimaților și încunoștințarea procurorului, cu mențiunea că pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. Dacă în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală,

petentul și intimații pot formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.

(3) Procurorul, în termen de cel mult 3 zile de la primirea comunicării prevăzute la alin. (2), transmite instanței dosarul cauzei.

(4) În situația în care plângerea a fost depusă la procuror, acesta o va înainta, împreună cu dosarul cauzei, instanței competente.

(5) Plângerea se soluționează în camera de consiliu, cu participarea procurorului, prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu. Neprezentarea persoanelor citate conform alin. (2) nu împiedică soluționarea plângerii.

(6) Instanța, soluționând plângerea, verifică soluția atacată pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror înscrisuri noi încuviințate.

(7) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, instanța poate dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

d) admite plângerea și dispune clasarea, dacă apreciază că soluția de renunțare la urmărire penală nu este legală.

(8) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, instanța:

1. respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă;

2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și:

a) respinge plângerea ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea, desființează soluția atacată și dispune începerea judecătii cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie;

d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

(9) În cazul în care, ulterior sesizării instanței, procurorul ierarhic superior admite plângerea și dispune infirmarea soluției atacate, plângerea va fi respinsă ca rămasă fără obiect. Cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

(10) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (7), la alin. (8) pct. 1, pct. 2 lit. a), b), d) și la alin. (9) este definitivă.

(11) În cazul prevăzut la alin. (8) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii procurorul, petentul și intimații pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Contestația nemotivată este inadmisibilă.

(12) Contestația se depune la instanța care a soluționat plângerea și se înaintează spre soluționare la instanța ierarhic superioară ori, când instanța sesizată cu plângere este Înalta Curte de Casație și Justiție, completului competent potrivit legii, care o soluționează în camera de consiliu, cu citarea petentului și a intimaților și cu participarea procurorului, prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, putând dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, și menține dispoziția de începere a judecătii;

b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă plângerea potrivit alin. (8) pct. 2, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate.

(13) Probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea cauzei.”

Titlul II - Camera preliminară din Partea Specială se abrogă.

După Cap. I din Titlul III – „Judecata” al Părții Speciale se introduce un nou capitol, Cap. II – Verificări prealabile la judecata în primă instanță cu următorul cuprins:

„Art. 370¹ - Măsuri premergătoare

(1) După sesizarea instanței prin rechizitoriu, dosarul se repartizează aleatoriu unui complet de judecată.

(2) Inculpatului, celorlalte părți și persoanei vătămate li se aduc la cunoștință dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, pot formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Termenul este stabilit de președintele completului de judecată, între 20 și 30 de zile, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei.

(3) În cazurile prevăzute la art. 90, președintele completului de judecată ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu și stabilește, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, termenul în care acesta poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, cuprins între 20 și 30 de zile.

(4) La expirarea termenelor prevăzute la alin. (2) și (3), președintele completului de judecată stabilește termenul de judecată.

Art. 370² – Procedura de verificare și soluțiile ce pot fi pronunțate

(1) La termenul de judecată stabilit, instanța procedează la verificarea competenței și a legalității sesizării, precum și a legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

(2) Dacă apreciază că nu este competentă, instanța procedează potrivit art. 50 și 51.

(3) Instanța soluționează cererile și excepțiile formulate ori excepțiile ridicate din oficiu, prin încheiere, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror alte mijloace de probă încuviințate, ascultând concluziile părților și ale persoanei vătămate, dacă sunt prezente, precum și ale procurorului.

(4) Dacă nu s-au formulat cereri și excepții și nici nu a ridicat din oficiu excepții, instanța constată legalitatea sesizării, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

(5) Dacă respinge cererile și excepțiile invocate ori ridicate din oficiu, instanța constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

(6) În cazul în care instanța constată neregularități ale actului de sesizare sau în cazul în care sancționează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică instanței dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.

(7) Instanța restituie cauza la parchet dacă:

a) rechizitoriul este întocmit cu nerespectarea dispozițiilor art. 328, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la alin. (6), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății;

b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;

c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile alin. (6), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții.

(8) Probele excluse nu pot fi avute în vedere la judecata cauzei.

(7) Încheierea pronunțată potrivit alin. (3) – (7) se comunică de îndată procurorului, părților și persoanei vătămate.

Art. 370³ – Contestația

(1) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierilor prevăzute de art. 370² alin. (3)-(5) și (7), procurorul, părțile și persoana vătămată pot face contestație. Contestația poate privi și modul de soluționare a cererilor și excepțiilor.

(2) Contestația se judecă de către instanța competentă să soluționeze apelul în cauză.

(3) Contestația se soluționează potrivit procedurii prevăzute de art. 425¹. Dispozițiile art. 370¹ și art. 370² se aplică în mod corespunzător.

(4) În soluționarea contestației nu pot fi invocate sau ridicate din oficiu alte cereri sau excepții decât cele invocate sau ridicate din oficiu în fața primei instanțe, cu excepția cazurilor de nulitate absolută.

Art. 370⁴ – Stabilirea termenului pentru continuarea judecării

(1) După rămânerea definitivă a încheierii prevăzute la art. 370², președintele completului de judecată stabilește, dacă este cazul, termenul de judecată pentru continuarea judecării.

(2) În cazul prevăzut la art. 370² alin. (4), dacă procurorul, părțile sau persoana vătămată sunt prezente și declară că nu înțeleg să formuleze contestație împotriva încheierii prin care instanța constată legalitatea sesizării, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, încheierea rămâne definitivă, iar instanța poate proceda la judecata în continuare a cauzei.”

La articolul 374, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) După rămânerea definitivă a încheierii prevăzute la art. 370², la primul termen la care procedura de citare este legal îndeplinită și cauza se află în stare de judecată, președintele dispune ca greșierul să dea citire actului prin care s-a dispus trimiterea în judecată ori, după caz, a celui prin care s-a dispus începerea judecării sau să facă o prezentare succintă a acestuia.”

Articolul 386 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 386 - Schimbarea încadrării juridice ●

(1) Dacă în cursul judecării, inclusiv în etapa verificărilor prevăzute la art. 370¹ – art. 370⁴, se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată, instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecării, pentru a-și pregăti apărarea.

(2) Dacă noua încadrare juridică vizează o infracțiune pentru care este necesară plângerea prealabilă a persoanei vătămate, instanța de judecată cheamă persoana vătămată și o întrebă dacă înțelege să facă plângere prealabilă. În situația în care persoana vătămată formulează plângere prealabilă, instanța continuă cercetarea judecătorească, în caz contrar dispunând încetarea procesului penal.”

La articolul 396, alineatele (1), (2) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Instanța hotărăște asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunțând, după caz, condamnarea sau aplicarea unei măsuri educative, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea, încetarea procesului penal.

(2) Condamnarea sau, după caz, aplicarea unei măsuri educative se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

.....
(9) În cazul în care, în cursul urmăririi penale sau al judecării, față de inculpat s-a luat măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune sau s-a dispus înlocuirea unei alte măsuri preventive cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune și inculpatul este condamnat la pedeapsa amenzii, instanța dispune plata acesteia din cauțiune, potrivit dispozițiilor art. 217.”

La articolul 397, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) În cazul în care, în cursul urmăririi penale sau al judecării, față de inculpat s-a luat măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune sau s-a dispus înlocuirea unei alte măsuri preventive cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune și este admisă acțiunea civilă, instanța dispune plata din cauțiune a despăgubirilor acordate pentru repararea pagubelor cauzate de infracțiune, potrivit dispozițiilor art. 217.”

La articolul 403, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) În caz de condamnare, aplicare a unei măsuri educative, renunțare la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei, expunerea trebuie să cuprindă fiecare faptă reținută de instanță în sarcina inculpatului, forma și gradul de vinovăție, circumstanțele agravante sau atenuante, starea de recidivă, timpul ce se deduce din pedeapsa pronunțată, respectiv timpul care se va deduce din pedeapsa stabilită în caz de anulare sau revocare a renunțării la aplicarea pedepsei ori a amânării aplicării pedepsei, precum și actele din care rezultă perioada ce urmează a fi dedusă.

(3) Dacă instanța reține în sarcina inculpatului numai o parte dintre faptele ce formează obiectul trimiterii în judecată, se va arăta în hotărâre pentru care anume fapte s-a pronunțat condamnarea sau aplicarea unei măsuri educative ori, după caz, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei și pentru care anume fapte, încetarea procesului penal sau achitarea.”

La articolul 425¹, alineatele (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Contestația se depune la judecătorul de drepturi și libertăți sau, după caz, la instanța care a pronunțat hotărârea care se atacă și se motivează până la termenul stabilit pentru soluționare, dispozițiile art. 415 aplicându-se în mod corespunzător.

.....
(5) Contestația se soluționează de către judecătorul de drepturi și libertăți sau de completul de judecată de la instanța superioară celei sesizate, respectiv de completul competent al Înaltei Curți de Casație și Justiție, în ședință publică, cu participarea procurorului.”

La articolul 469, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Admiterea cererii de redeschidere a procesului penal atrage desființarea de drept a hotărârii pronunțate în lipsa persoanei condamnate și a încheierii pronunțate în procedura prevăzută la art. 370¹ – 370⁴.”

La articolul 474, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

La articolul 477, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

La articolul 489, alineatul (2) se abrogă.

La articolul 491, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul prevăzut la alin. (2), dacă persoana juridică nu și-a numit un mandatar, acesta este desemnat, după caz, de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau de către instanță, din rândul practicienilor în insolvență, autorizați potrivit legii. Practicienilor în insolvență astfel desemnați li se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile art. 273 alin. (1), (2), (4) și (5).”

La articolul 493, alineatele (1), (4), (7) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, la propunerea procurorului, sau, după caz, instanța poate dispune, dacă există motive temeinice care justifică suspiciunea rezonabilă că persoana juridică a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și numai pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal, una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

a) interdicția inițierii ori, după caz, suspendarea procedurii de dizolvare sau lichidare a persoanei juridice;

b) interdicția inițierii ori, după caz, suspendarea fuziunii, a divizării sau a reducerii capitalului social al persoanei juridice, începută anterior sau în cursul urmăririi penale;

c) interzicerea unor operațiuni patrimoniale, susceptibile de a antrena diminuarea activului patrimonial sau insolvența persoanei juridice;

d) interzicerea încheierii anumitor acte juridice, stabilite de organul judiciar;

e) interzicerea desfășurării activităților de natura celor cu ocazia cărora a fost comisă infracțiunea.

.....
(4) Măsurile preventive prevăzute la alin. (1) pot fi dispuse pe o perioadă de cel mult 60 de zile, cu posibilitatea prelungirii în cursul urmăririi penale și a menținerii în cursul judecății, dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea acestora, fiecare prelungire neputând depăși 60 de zile.

.....
(7) Împotriva încheierii se poate face contestație la judecătorul de drepturi și libertăți sau, după caz, instanța ierarhic superioară, de către persoana juridică și procuror, în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru persoana juridică lipsă.

(8) Măsurile preventive se revocă de către judecătorul de drepturi și libertăți la cererea procurorului sau a persoanei juridice, iar de către instanță și din oficiu, numai când se constată că nu mai există temeiurile care au justificat luarea sau menținerea acestora. Dispozițiile alin.

(5) - (7) se aplică în mod corespunzător.”

La articolul 539, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Privarea nelegală de libertate trebuie să fie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată investită cu judecarea cauzei.”

La articolul 545, alineatul (3) se abrogă.

Articolul 549¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 549¹ - Procedura de confiscare sau de desființare a unui înscris în cazul clasării sau renunțării la urmărire penală

(1) În cazul în care procurorul a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală și sesizarea instanței în vederea luării măsurii de siguranță a confiscării speciale sau a desființării unui înscris, ordonanța de clasare sau, după caz, ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărire penală, însoțită de dosarul cauzei, se înaintează instanței căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță, după expirarea termenului prevăzut la art. 339 alin. (4) ori, după caz, la art. 340 sau după pronunțarea hotărârii prin care plângerea a fost respinsă ori prin care a fost confirmată ordonanța de renunțare la urmărire penală.

(2) În cazul renunțării la urmărire penală, dosarul se înaintează instanței competente dacă, în procedura confirmării ordonanței, instanța nu a dispus asupra măsurilor prevăzute la alin. (1).

(3) Instanța stabilește termenul de soluționare, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, care nu poate fi mai scurt de 30 de zile.

(4) Pentru termenul fixat se dispune încunoștințarea procurorului și se citează persoanele ale căror drepturi sau interese legitime pot fi afectate, cărora li se comunică o copie a ordonanței, punându-le în vedere că în termen de 20 de zile de la primirea comunicării pot depune note scrise.

(5) Instanța se pronunță prin încheiere, în ședință publică, după ascultarea procurorului și a persoanelor ale căror drepturi sau interese legitime pot fi afectate, dacă sunt prezente. Dispozițiile cuprinse în titlul III al părții speciale privind judecata care nu sunt contrare dispozițiilor prezentului articol se aplică în mod corespunzător. Dispozițiile art. 370¹ – 370⁴ nu sunt aplicabile.

(6) Instanța, soluționând cererea, poate dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge propunerea și dispune, după caz, restituirea bunului ori ridicarea măsurii asigurătorii luate în vederea confiscării;

b) admite propunerea și dispune confiscarea bunurilor ori, după caz, desființarea înscrisului.

(7) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul și persoanele prevăzute la alin. (4) pot face, motivat, contestație. Contestația nemotivată este inadmisibilă.

(8) Contestația se soluționează potrivit procedurii prevăzute la alin. (5) de către instanța ierarhic superioară celei sesizate ori, când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, de către completul competent potrivit legii, care poate dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă sau nefondată;

b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă propunerea potrivit alin. (6).”

La articolul 553, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Dispozițiile alin. (1) - (3) sunt aplicabile și în cazul hotărârilor nedefinitive, dar executorii, cu excepția celor privind măsurile de siguranță, măsurile asigurătorii și măsurile preventive, care se pun în executare, după caz, de judecătorul de drepturi și libertăți sau de instanța care le-a dispus.”

De asemenea, la nivelul Comisiei au fost formulate următoarele propuneri de modificare și completare a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, pentru punerea în acord cu propunerile de eliminare a instituției camerei preliminară, cu mențiunea că s-a ținut seama de modificările adoptate de Parlament în ceea ce privește Legea nr. 304/2004:

La articolul 31 alineatul (1), literele b), d) și f) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) pentru contestațiile împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii de drepturi și libertăți de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format din 2 judecători;

d) pentru contestațiile împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii de drepturi și libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și împotriva încheierilor pronunțate în cauzele prevăzute la art. 31¹, completul de judecată este format din 2 judecători;

f) pentru contestațiile prevăzute în art. 250¹ alin. (1) și art. 250² alin. (3) din Codul de procedură penală împotriva încheierilor pronunțate în cursul judecății în apel de curțile de apel și Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format din 3 judecători.

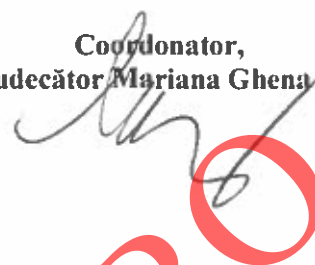
Articolul 31¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 31¹ – În cauzele privind confirmarea renunțării la urmărire penală și a redeschiderii urmăririi penale, plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteră în judecată, procedura de confiscare sau de desființare a unui înscris în cazul clasării sau renunțării la urmărire penală, completul de judecată este format dintr-un judecător.”

La articolul 54, alineatul (1¹) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1¹) Contestațiile împotriva hotărârilor pronunțate în materie penală de către judecătorii și tribunale în cursul judecății în primă instanță, de către judecătorii de drepturi și libertăți de la aceste instanțe sau în alte cazuri prevăzute de lege se soluționează în complet format din 2 judecători”.

**Coordonator,
Judecător Mariana Ghena**

WWW.JURI.RO